PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК VII ЖОВТЕНЬ — OCTOBER, 1966 ЧИСЛО 10

Authorized as Second Class Mail by the Post Office Department, Ottawa, and for Payment of Postage in Cash.

ПРОМІНЬ

РІК VII
Ч. 10

ЖОВТЕНЬ, 1966
Виходить раз у місяць

Видає

Союз Українок Канади

Редагує Редакційна Колегія

Наталя Когуська — редакторка, Анна Токарик — голова Союзу, Ольга Войценко, Савеля Стечишин, Катерина Міськів, Тоня Горохович, д-р Ганна Янішевська, Оленка Негрич.

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

PROMIN

OCTOBER, 1966
Monthly Publication

VOL. VII
No. 10

Published by

Ukrainian Women's Ass'n of Canada

Edited by Editorial Committee

Natalia Kohuska, Editor

Subscription in Canada $4.00
Subscription in other countries 4.50
Single copy ..... .50

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B., Winnipeg 4, Man.

На обкладинці — ляльки в народніх строях — проєкт східньої провінц. екзекутиви Союзу Українок на сторіччя Канади.

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи. Дописи, які поміщуються в інших часописах, редакція містити не обіцює — уникаємо повторювання.

Не поміщені рукописи редакція не звертає, хіба за спеціяльним, згори зазначенним застереженням.

В ЦІМ ЧИСЛІ:

На Святі Книжки сьогодні 1
В. Сосюра — Люблю Україну кохану небо 1
І. Гаврих — Осіннє 1
Ю. Никіфорук — Звідомлення з конференції 2
Ганна Янішевська — Леся Петлюра 3
Анна Токарик — Конференція ІЖР. 4
С. Пачуш — Надійний музичний талант 7
Леся Лисак — Життя складається з дрібничок 8
Легенди рідного краю 9
Наталена Королева — З „Ярославова двору" 10
П. Клюкевич — Академічні успіхи українки 12
Микола Погідний — Кому що болить 13
Chrystyna Hnatiw — Contemporary Poets in Ukraine 15
Вісті Союзу 23
Ганна Черінь — Наше сорокліття 24
О. Лукомська — Сорокліття відділу 24
Відділ для дітей 27
Громадська і родинна хроніка 28
Річні звіти 30
І. Вахна — Українська вишивка 31
Домашне господарство 32

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

НАШИМ НАЙМЕНШИМ (віршики, пісні, байочки, ігри для маленьких) $1.50

КОЛЯДНИК ДЛЯ ДІТЕЙ З НОТАМИ І СЛОВАМИ, написав проф. С. Яремко ..... .15

МИСТЕЦЬКА КНИЖКА (Українські народні вишивки і взори) $4.00

МИСТЕЦЬКІ СКАРБИ УКРАЇНСЬКИХ ВИШИВОК $1.75

КУХОВАРСЬКА КНИЖКА — написала Савеля Стечишин $5.50

ТРИ СИЛЬВЕТКИ — написав проф. Л. Білецький $1.50

У ГОРАХ КАРПАТАХ — написав М. Ломацький $3.50

ГОМІН ГУЦУЛЬСЬКОЇ ДАВНИНИ — написав М. Ломацький $3.50

БЛИСКУЧА ЗОРЯ — написав Митрополит Іларіон .50

Я ВЕРНУСЯ — написав О. Крамар ..... .50

ОСТАННІЙ ПРОРОК — написав Л. Мосендз $6.00

УКРАЇНСЬКІ ХРЕСНІ ІМЕНА — написала Рома Гаук $1.00

НАВЧАЙМО ДІТЕЙ СВОЇХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ .20

РЕЛІГІЙНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ — написала Н. Когуська ..... .50

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА В ХОРЕОГРАФІЇ — написала Марія Пастернакова $3.00

БАТЬКИ І ДІТИ — написала Тоня Горохович $1.50

ПРОГРАМА НА РІЗДВ'ЯНИЙ КОНЦЕРТ $1.00

ПРОГРАМА НА ДЕНЬ МАТЕРІ $1.50

ПРОГРАМА НА СВЯТОЧНУ АКАДЕМІЮ Л. УКРАЇНКИ І О. КОБИЛЯНСЬКОЇ $1.00

ПРОГРАМА ДЛЯ МОЛОДШИХ ВІДДІЛІВ СУМК $2.00

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ — в твердій оправі $4.25
— брошурована $3.00

СТАТУТ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ..... .25

ВІДЗНАКА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ $2.50

ЛОЖЕЧКА З ВІДЗНАКОЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ $3.50

Також маємо слідуючі речі, які радо вишлимо на ваше замовлення:

— РЕФЕРАТИ НА РІЗНІ СВЯТА І АКАДЕМІЇ
— ПРОГРАМИ НАВЧАННЯ У ДИТЯЧИХ САДОЧКАХ
— ПРОГРАМИ ПРОДОВЖЕННЯ ПРАЦІ У МОЛОДШИХ ВІДДІЛАХ СУМК

Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

624 Upper Ottawa St.,

Hamilton, Ont.

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

РІК VII ЖОВТЕНЬ, 1966. Ч. 10

На святі книжки сьогодні

Прийнявся був у нашім громадськім житті дуже гарний звичай — вшановувати друковане слово. Місяць жовтень, це місяць книжки, преси, місяць, в якім повертаємо наше обличчя до скарбниці духа нашого народу — до його літератури, до її творців.

І яка ж багата та дорідна нива сьогодні! Скільки прекрасних творів, вічно-вартісних дали нам наші українські письменники. Скільки славних імен записала нам історія української літератури, коли числити лише від доби Івана Котляревського до тепер, а скільки нових молодих талантів зростає, виходять у світ один за одним нові твори, хоч би й поза межами України, у вільному світі. Приглянешся, і гордістю сповняється серце за приналежність до народу, що в боротьбі за своє державне життя, прямує також на вершини людського духа. А література у кожного народу це ж мірило його здатности, це свідоцтво його культури, це дзеркало його духового обличчя.

Мало котрий з наших передових письменників, живучи „на рідній не своїй землі" не зазнавав пониження, заборони друкувати, арештів, тюрми а то й заслання. Шевченко, Франко, Леся Українка та десятки інших йшли утяжливими дорогами і мужньо боролись за слово.

І Шевченко поставив на сторожі слово і воно вело сотки тисяч нашої молоді у двох світових війнах на боротьбу, на жертвенну працю за ідею самостійности і державности свого народу. А хіба це слово не веде нас сьогодні по далеких і чужих дорогах, хіба не держить воно нас на поверхні життя і не дозволяє нам пропасти на чужих шляхах? Рідне, вічно живе і прекрасне, сповнене мистецького чару слово, як євшан зілля...

Перед нашими очима, в добі по Шевченкові, пройде ціла плеяда письменників, які в найбільш несприятливих обставинах, дуже часто і в матеріяльних злиднях, погорджувані з-зовні, не кидали пера. Вони творили вічні вартости, відтворювали добу в житті свого народу, поринали в його історію в минуле і щоб цей нарід, в дорозі свого життя не загубив ані одного дня, ані одної години.

Найновіша доба дала нам знов ряд великих письменників, але цих доля була таки найжорстокішою, бо народились вони і жили в епоху великих змін у світі. Особливо московський комунізм та його тиранський режим повели на страту, на страждання і смерть кадри наших молодих письменників, поетів — одних розстріляли, інших заслали на далеку північ до таборів смерти, де вони умирали замучені — так згинуло три великих постаті, Микола Зеров, Михайло Драй-Хмара, Павло Филипович та сотки інших. Інші залишили рідні землі й пішли в чужину — одні з них в поневірянні передчасно покинули цей світ — Леонід Мосендз, Юрій Клен, Тодось Осьмачка, Аркадій Любченко, Іван Багряний. Це ті, які дали, не тільки нам, а й світові великі твори, до яких ми ще не успіли належно приглянутись.

А сьогодні в Україні? Про це не легко говорити. Хай вони творять, хай пишуть, а прийде час і відсіють вони полову від чистого зерна, а таланти там є великі.

Володимир Сосюра

ЛЮБЛЮ УКРАЇНИ КОХАНОЇ НЕБО

Люблю України коханої небо,
що буде, люблю, й що було.
Живи моє серце, живи не для себе,
для себе ж бо ти й не жило.

Щасливії люди, щасливих багато.
Живуть для живого живі.
Тому я повинен про щастя співати,
коли навіть серце в крові!..

Іван Гаврих

ОСІННЄ

Вже вітер встеляє листками
Барвисту колиску землі,
В дорогу неблизьку над нами
Зібрались летіть журавлі.
І скільки прощальної муки
В їх криках у даль попливло,
І жовтень, мов глечик опуклий
Вбирає останнє тепло.
Хати, наче люблячі нені,
Дітей проводжають у світ,
А жовтень палаючим кленом
Задумливо дивиться вслід.

ЗВІДОМЛЕННЯ З КОНФЕРЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В днях 11-12 червня, 1966 р., в приміщенні Інституту Св. Володимира в Торонті, відбулася конференція Союзу Українок Канади. Всі урядниці головної управи Союзу на сході Канади брали участь в конференції і було вдоволяюче число учасниць, які складалися з делеґаток і гостей. Предсідницею нарад була голова Союзу, Анна Токарик.

Справи дискутовані на конференції й їх рекомендації:

Фінансовий стан Союзу. — Надрукований звіт роздано учасницям і пропоновано вислати до відділів.

Ювілейний з'їзд. — Прочитано листи від пань: С. Пауш, добр. М. Керніцької і М. Мадюк, після чого відбулась дискусія; в ній брали участь пані: К. Сакалюк, О. Сушко, С. Яхимець, Н. Когуська, П. Мойсюк, О. Гамара, Г. Слюзар, О. Куць, Г. Балан і Т. Гаврисишин. У висліді дискусії пропоновано, щоб з'їзд відбувся в Монтреалі 14-15-16-17 липня, 1967 р. (З поважних причин центральна управа СУС змінила місце з'їзду; відбудеться він в тих самих датах, але в Торонті).

ЕКСПО '67. — Пані О. Куць, референтка Добродійної Праці, дала звіт з річних зборів „Кенада Сентеніял Кавнсил" 9-10 червня, 1966 р. в Оттаві, на яких вона була делеґаткою від Союзу Українок Канади. (Цей звіт поміщений в журналі „Промінь"). Після дискусії над справами порушеними у звіті, пропоновано, щоб членки С.У.К. в Монтреалі увійшли до комітету Експо '67. Прочитано лист від Домініяльного Департаменту Промислу і Торгівлі, щоб випозичити з Музею Союзу Українок Канади два народніх строї на поїздкову виставку з нагоди Сторіччя Канади.

СУМК. — Доповідачкою про справи СУМК була пані О. Сушко. По доповіді велася дискусія, в якій брали участь пані: К. Сакалюк, Н. Когуська, Т. Гаврисишин і д-р Г. Янішевська. У висліді дискусії пропоновано, щоб при наших Інститутах і Колеґії Св. Андрея, провінційні екзекутиви зарядили і відбували курси для інструкторок С.У.К. для праці СУМК. Рекомендовано заангажувати відповідних осіб для ведення Інструкторських Курсів. Конференція рекомендує усім відділам у ріжних провінціях Канади зайнятися цією справою і вислати відповідних осіб на ці курси.

Продискутовано справу СУМК журнала. Висловлено загальне бажання, щоб централя СУМК видавала журнал.

Головний Музей і Філії. — Пані Д. Мандзюк переповіла коротко історію музею Союзу, причину організування провінційних філій і згадала про довголітню працю пані Р. Драґан. Пані М. Буряник говорила про ляльки в українських народніх строях (проєкт Музейного Комітету при пров. екз. східньої Канади) і про брак фондів для музею. Дано признання пані І. Вахні за її невтомну працю при музею і підкреслено зв'язок філій з головним музеєм в Саскатуні.

Осідок централі. — Цю справу реферувала пані К. Сакалюк. Прочитано кілька листів. По довшій дискусії, в якій брали участь пані: К. Сакалюк, Н. Когуська, А. Токарик, Т. Гаврисишин і д-р Г. Янішевська, показалося, що загальним бажанням є, щоб централя СУК осталась на сході.

„Промінь". — Справу „Променя" реферувала редакторка, пані Н. Когуська. В дискусії брали участь пані: М. Іванець, О. Куць, С. Олійник, Л. Хорош-Ґреґорі й інші. Висловлено бажання приділити одну сторінку, того самого матеріялу, в українській і англійській мовах. Сугестовано, щоб членки складали передплату на „Промінь" на руки секретарок відділів в той час як платять вкладку до Союзу. Щоб референтки або секретарки по відділах більше займались колектуванням передплат на місцях. Редакторка журнала висловила подяку за поміч в оголошеннях під час Різдвяних Свят.

Різне. — Конференція рекомендує щоби СЕЗОН діяльности відділів кінчився з червнем і щоб річні збори відділів відбувалися в той самий час.

Юлія Никіфорук, рек. секр.

А у вільному світі! Який же великий доробок за останні три десятиліття! Скільки нових творів дали нам українські письменники, вільних, не скованих комуністичною цензурою на всіх ділянках — науки, історії і літератури.

Наше цьогорічне Свято Книжки! Які ж книжки побачимо ми там на виставках? Чи будуть там поруч давніших, новіші твори Івана Багряного, Юрія Клена, Леоніда Мосендза, Тодося Осьмачка, або такі книжки як поета Яр Славутича „Розстріляна Муза", Юрія Лавріненка — „Розстріляне відродження", М. Ореста — „Безсмертні", або „Найновіша панорама української літератури УРСР" та багато інших цінних книжок, що останніми дисятиліттями збагачували українську літературу? А варто, щоб вони там були!

Леся Петлюра

Симон Петлюра, що був президентом Української Народньої Республіки, мав одну дочку ,яка називалася Леся.

Леся, моя далека кузинка, і доля нас звела до купи, коли їй було десь 2 роки. Було це в Москві під час першої світової війни. Коли розпочалася перша світова війна, Симон Петлюра жив з родиною в Москві, де видавав журнал „Украинская Жизнь". Симона Петлюру забрали до війська, а Леся з мамою залишилися далі жити в Москві. Леся була чорнява, гарна, дуже жвава і весела дитина. Цікаво було те, що Леся, хоч і жила в Москві, серед московського народу, говорила дуже гарною українською мовою. Того часу це не була само собою зрозуміла річ, бо переважна частина української інтеліґенції, де би вона не жила, на Україні, чи в Московщині, говорила на жаль московською мовою. Але Симон Петлюра, від'їжджаючи на фронт, наказав своїй дружині: „Дивися мені, щоби ти говорила з Лесею лише по українському." І вірна дружина дотримувалася ціле життя цього заповіту.

Після революції 1917-го року ми переселилися з Москви до Києва. Незабаром переїхала туди і родина Петлюри. Тут ми сходилися часто, чи у нас в хаті, чи ходили разом на прогульки по гарному місті Києву, на Володимирську горку, на Андріївський спуск, де стояла прекрасна Андріївська церква, чи просто на беріг Дніпра.

Пригадую, як тепер, тато мій, що був тоді військовим лікарем у Київському військовому шпиталі, та Симон Петлюра, обоє у простих військових шинелях ішли повільно, дискутуючи на актуальні теми дня, військові з'їзди, близьке повстання Української Самостійної Держави. Перед ними пані Петлюра, або як ми її називали тіточка Оля, весело розмовляли з моєю мамою. А ми втрьох: моя сестра, Леся і я насолоджувалися природньою красою Києва, зеленню його садів та парків та переганялися на доріжках парків. На Україні невільно було ходити по травниках у парках, лише по доріжках. Леся, хоч і була багато молодша мене і сестри, часто вела перед у наших іграх.

Під натиском московського більшовицького війська на весні 1918-го року українська влада, а з нею і Симон Петлюра мусіли залишити Київ. Леся з мамою залишилися під зміненим прізвищем жити далі у Києві. Пригадую один епізод: тіточка Оля погано чула ще з дитинства, після тяжкої шкарлятини. Леся часто мусіла повторювати мамі запитання чужих людей. Одного ранку господиня, у якої жили Леся з мамою, не знаючи з ким властиво вона говорить, почала розказувати які то чутки ходять по місті, ніби жінка й донька Петлюри заарештовані й вивезені на Сибір Тоді Леся нахилилася до мами й каже: „Та це ж пані про нас говорить, що нас заарештували і вивезли на Сибір." Добре, що ця пані була українка, зрозуміла кого вона має перед собою, замовкла, нікому не зраджуючи правдиве ім'я своїх мешканців.

Портрет Лесі Петлюри

Воєнна хуртовина розлучила нас з родиною Петлюрів на кілька років. Доля нас звела вже на еміграції 1920-21 рр. у Тарнові, у Польщі. Леся виросла, стала дуже гарною дівчиною, підростком. Вона любила водити пса на прогульки до місцевого парку. Пес був великий, сильний, з породи вівчарок, а Леся була делікатної будови. Часто пес робив їй збитки: виривав у Лесі шнурок і гайда на травники. Бігати вільно псам було у Польщі строго заборонено, як і дітям бігати по травниках. Безрадна Леся не відважувалася ганяти за псом по траві й втікала додому. А пес, набігавшись досхочу по мягкій травиці, щасливо сам вертався додому, оминаючи глядачів парку.

Від Тарнова мені вже не судилося бачитися з Лесею. Родина Петлюрів переїхала до Парижу. Леся глибоко переживала трагічну смерть свого улюбленого батька. Тітка Оля ще приїздила до Праги після смерти свого чоловіка.

КОНФЕРЕНЦІЯ ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ В ТЕГЕРАНІ

Найбільша світова організація — Інтернаціональна Жіноча Рада, відбула величаво свою 18-му щотрилітню конференцію в Тегерані, Ірані в днях 14-26 травня ц. р. Поверх 300 делеґаток репрезентували около 60 країн вільного світу. Були тут зарепрезентовані жінки зі всіх частин світу, ріжних релігій, рас та соціяльних рівнів, які об'єднані в І.Ж.Р. Шукали способів для розв'язання людських і соціяльних проблем серед суспільства та держави. Багато з нових Жіночих Рад, з новостворених країн, захоплені своєю новою силою і проводом знаходять нові шляхи до діяльности. Декотрі знова з давніх цивілізацій поєднували свої стародавні традиції з вимогами теперішнього часу. Всі разом знайшли шлях до приятельства, взаїмної допомоги та досвіду.

Край і місто, що їх вибрала І.Ж.Р. на цю конференцію Іран (Стара Персія) і Тегеран вповиті таємною, чаруючою красою, що пригадують відвічну славу першої з цивілізацій світу. Край скалистих гір, які тягнуться до Каспійського моря, бистрих струмочків, чудових орнаментальних синіх мечетів з високими мінаретами, край мистецтва і культури.

Королєва Ірану Фара Палеві

Місто Тегеран — столиця Ірану від 1794 р., в якім живе поверх 2 мільйони мешканців розкинулось в долині поміж високими блискучими горами та величезною пустинею. Тут знаходяться старі будівлі з високими загородами, також і наймодерніші будинки. Це місто великого багатства, палаців, музеїв, мечетів, памятників та базарів. Тут получено все, що було — стара Персія і все що є — модерним Іраном.

Гасло цієї конференції „Вартости старовини в модерному оточені" вірно представляє цю країну, яка переходить блискуче відродження думки, проникає старовинну красу, розбудовує мистецтво, ремесло, технічні знаряддя, виявляє творчість, в якій криється завзята гордість передового місця Персії в цивілізації світа.

Офіційного відкриття очікували делеґатки з великим зацікавленням. І дійсно зворушливою була хвилина, коли в заповнену розкішну залю будинку Міністерства Закордонних Справ, увійшла королева Фара, принцеса Ашраф Палеві, голова Жіночої Ради Ірану та достойна пані М. Крейс Шулер-Меґікей (McGeachy), голова Інтернаціональної Жіночої Ради.

Молода, вродлива королева Фара відкрила конференцію, з королівською достойністю привітала делеґаток і гостей. В своїй промові заявила, що великим злочином і втратою є несправедлива дискримінація супроти жінок. Тому, що жінка і надалі займає другорядне становище в суспільстві, то деякі народи позбавляють себе половини сил у змаганні за поступ.

Принцеса Ашраф (близнючка короля Ірану) метка, цікава в своєму привіті закликала до цілковитого викорінення давніх залишків, які понижують жінок. Висловилась, що демократія є неоправдана, коли жінки не мають належних їм прав і місця в суспільстві.

Пані Шулей-Меґікей дякувала королеві за привітання й участь, вручаючи їй відзнаку І.Ж.Р., яку носять голови І.Ж.Р. Також вручила їй першу копію нововиданої історії І.Ж.Р.

В президії були також представники Об'єднаних Націй, UNESCO, UNICEF, FAO, ILO, NGO, які під час конференції брали участь в

Тоді я з нею бачилася і почула, що Леся хвора на туберкульозу легенів. Не дивлячись на свою хворобу, Леся продовжувала свої студії на університеті й успішно їх закінчила. Та невмолима недуга скосила молоду дівчину у розцвіті літ: Леся померла у Франції в листопаді 1941-го року. Мама її, тіточка Оля пережила свого чоловіка Симона Петлюру й донечку Лесю ще на довгі, довгі роки. Тітка Оля була дуже хвора останні роки свого життя, але духом лишилася бадьорою помимо тяжких ударів долі. Вона переписувалася з моєю сестрою до кінця свого многострадального життя. Тітка Оля померла 23-го листопада 1959-го року.

Ганна Янішевська.

панелях та дискусіях. І.Ж.Р. тісно співпрацює з повищими установами.

Конференція проходила за великим порядком і точністю. До цього сприяло вигідне та відповідне приміщення — палата Міністерства Закордонних Справ, яку уряд Ірану віддав для повного ужитку, та колосальна, добровільна праця зорганізованого жіноцтва Ірану. Так само досконало виготовлена програма, яка була поділена на окремі комісії (яких було 14); пленарні сесії (7); збори головної управи І.Ж.Р. і три Семінарі, які висвітлювали поважні світові проблеми.

1. Грамотність, як досвід в суспільному житті. — Справу неписьменности серед жіноцтва в певних країнах світу, широко обговорено в двох панельних сесіях. Завзяті старання, які проявляють жіночі організації дали надію на остаточне зліквідування неграмотности у всіх країнах, які мають цю проблему.

2. „Ручні вироби, як допоміжний чинник в громадському розвитку".

Ця тема поставила проблеми народної мистецької творчости, та розвитку найкращого мистецтва в модерному житті. Обговорено про якість та збуток ручних виробів в країнах, в яких вони є важливим промислом.

3. „Жінка в сучасному житті і праці". Цікаво обговорено питання статусу жінки та проблеми, з якими жіноцтво стрічається. Рішено, щоб творити семинарі для вишколення жіноцтва в наукових, політичних та загально-публічних ділянках.

Поза ділову частину конференції її учасниці мали нагоду використати приділений час на відвідини музеїв мистецьких ґалерій, королівські дорогоцінні каміння та діяманти (Crown Jewels of Iran), базарі, на яких треба було торгуватися, фабрики, де виробляють чудові килими, шовки, ріжнородне різьблення та всякі питомі речі.

Надзвичайно цікаво було відвідувати школи в бідніших частинах міста. Ці школи повстали завдяки принцеси Ашраф для поборювання неграмотности. В клясах були старші жінки в стародавніх строях — з дітьми на руках, однак з великим завзяттям вчилися азбуки. Поверх 3000 жіноцтва навчається в цих школах. Відвідували ми також шпиталі, де дівчата навчаються доглядати хворих — опісля йдуть назад до своїх сіл і там працюють п'ять років заки дістануть диплом.

До великої приємности також належала щира гостинність іранців. Канадійська Амбасада була до нашої (канадійської делеґації) розпорядимости, угощаючи нас трьома обідами та прийняттям. Гостили нас Американська Амбасада, Британська Жін. Рада, Турецька делеґація; Арменська Жін. Рада; Посадник міста Тегерану, прийняття принцеси Ашраф та мила гостина по домах. Декотрі з нас мали велику шану гостити в домі пані Аміріс, внуки бувшого короля Кваєр (Qajar) династії.

До пам'ятних вечорів належить величавий бенкет королеви Фари в казковому палаці Ґолестон. Перед бенкетом делеґатки, у своїх найкращих сукнях мали честь бути представлені королеві і принцесі Ашраф. По бенкеті відбув-

З конференції ІЖР. в Тегерані, на прийнятті посадника міста. Посередині в білому сидить принцеса Ашраф Палеві, яка є головою Іранської Жіночої Ради. В останнім ряді зправа до ліва стоять три членки Союзу Українок і делеґатки КНЖР. — С. Гавриш, А. Токарик, Є. Козяр, четверта делеґатка К. Міськів, шоста в останнім ряді зправа наліво.

ся в прекрасному парку мистецький концерт іранських артистів.

Незабутньою також останеться поїздка горами до Каспійського моря та відвідини „Isfahan" де є два найкращих в цілому світі будинки "Mosque of the Shah" і "Mosque of Sheikh Lutfullah" Shiraz — колиска перської культури та місце народження двох найбільших поетів Персії (Hafez і Sa'di), в пам'ять яких пишаються надмогильні сади. З відвідин „Persepolis", наче в сні являються могутні руїни, які є наочними свідками славної минувшини.

З десятьох делеґаток, які репрезентували Національну Жіночу Раду Канади, чотири були членки Союзу Українок Канади, а саме: пані К. Міськів, бувша голова С.У.К., пані Соломея Гавриш, пані Євгенія Козяр і Анна Токарик, голова. Пані П. Стін, голова Н.Ж.Р. очолювала Канадійську делеґацію. Інші делеґатки були панна Є. Сопер, панна Г. Бенет, пані Ґ. А. Клінк, пані В. А. Рідел, пані Р. М. Деверов.

Пані Стефанія Пушкар, голова Союзу Українок Америки була одною з делеґаток Американської Жіночої Ради, з якою ми мали нагоду ближче познайомитися.

На конґресі діяло 14 комісій. Кожна з делеґаток обов'язково брала участь в одній або двох комісіях.

Комісії предложили слідуючі пляни (в скороченні) до виконання та досліду від 1966 до 1969 року:

I. Комісія освіти

1. Піддержувати UNESCO в праці для підвищення статусу жінки.

2. Досліджувати, щоб матеріяли і книжки для дітей поширювали знання про людські права та політичні права для жіноцтва.

3. Збирати і поширювати інформації про досліди потрібні жіноцтву в науці.

II. Комісія Імігрaції

1. Досліджувати резолюцію про (study) становище біженців (refugees).

2. Досліджувати між-країнні адоптації (Inter-country adaptions).

3. Досліджувати обставини і проблеми, серед яких живуть дівчата тимчасово не в своїх країнах (студентки туристи, робітниці).

III.Комісія дитини і родини

Досліджувати поступ родинної рівноваги (stability):

1. Сучасні проблеми, які мають вплив на родину в ріжних країнах.

2. Розбиття родини, причини і запобігання.

3. Міняючі ступні (pattern) в родинному житті.

4. Способи, якими можна досягнути рівновагу в родині.

IV. Комісія здоров'я

1. Догляд хворої (handicapped) дитини. — як вдома, який ефект відбивається на решту родини.

— Як в інституції, який ефект на дитину.

— Що зроблено властями, щоб помогти дитині включитися в суспільство.

2. Наркотики. — Як серіозною є проблема уживання наркотиків (включаючи вагітні жінки).

— Як без труднощів дістати всякі наркотики.

— Чи це є серіозна проблема у вашій країні.

V. Комісія Домашньої Економіки

Досліджувати:

1. Відживність.

2. Навчання дівчат, як вести домашнє господарство.

3. Вживання і надуживання природних засобів.

VI. Комісія мистецтва і літератури

1. Досліджувати проблеми неграмотности.

2. Заохочувати замилування до літератури, драми і т. п.

3. Звертати увагу на ролю творчости в малярстві.

4. Збирати і розповсюджувати інформації про книжки написані жінками, які є відповідні до перекладу.

VII. Комісія інтернаціональних зв'язків і мир

1. Сприяти обміні відповідних осіб для цінних зв'язків між націями.

2. Сприяти дослідам у поширенні ідей миру і взаємної пошани серед молоді.

3. Досліджувати резолюцію про поступ до миру.

VIII. Комісія за правом голосу для жіноцтва (Law and Suffrage)

Досліджувати і доповнювати Декларацію Об'єднаних Націй в усуненню дискримінації проти жіноцтва.

IX. Комісія добродійної праці (Social Welfare)

1. Досліджувати громадський розвиток (Community Development) для використання вільного часу для молоді.

2. Проблеми незаконности (Illegitemacy) для мами, дитини і батька з моральних, соціяльних та економічних поглядів.

X. Комісія фінансів

— Потреба зарядження спеціяльних під-

приємств.

— Поширення збирання фондів.

— Продавання історії І.Ж.Р.

XI. Комісія фільмів

— Рішено, щоб листи про найкращі фільми для родини були вислані до комітетів. Також розповсюджувати фільми документальні, наукові та мистецькі.

XII. Комісія преси

Рішено, щоб зв'язкові урядниці достарчали всім Нац. Жіночим Радам та їх членству новинки, знимки і фільми про І.Ж.Раду.

XIII. Комісія торгівлі і професії

Рішено висилати квестіонарі:

1. Подбати про вишкіл жінок, які відійшли від праці.

3. Досліджувати інформації — про пенсію, платню забезпечення.

XIV. Комісія музичної секції

1. Збирати інформації про жінок артистів та композиторів — заряджувати обмін артистами.

2. Спрямовувати увагу на важливість ролі музики у вихованні дітей.

Один вечір був призначений на величаву мистецьку виставу, яку відкрила принцеса Ашраф. Кожний край привіз цінні, прекрасні мистецькі експонати. В канадійській виставці пишалися українські вишивки, які були подаровані Союзом Українок Канади.

До заряду на наступних три роки, були вибрані між іншим — пані П. Стін, голова Н.Ж.Р. на пост заступниці голови, пані Р. Б. Ремзей з Ріджайни як референтка мистецтва і літератури, та пані Ґ. А. Клінк з Торонта до комітету Інтернаціональних Зв'язків і Миру. Пані М. Крейґ Шулер-Меґікей була перевибрана на голову І.Ж.Р.

Сім нових країн були прийняті до великої родини І. Ж. Ради, а саме — Багамас, Барбейдос, Малта, Мексико, Ґватамала, Саді Арабія і Сирія.

Закінчилася 18-та конференція І.Ж.Р. врочисто і своєю імпозантною формою та змістом лишила сильні враження на учасниць. Особливо українські делеґатки, які відвідуючи багато інших країн по дорозі на конференцію, побачили також і свій рідний край — Україну. Мали ми нагоду стрінути багато цікавих і інтересних жінок світу, увійти в широке коло міжнароднього жіноцтва та перейнятися великими досягненнями і проблемами світу, а в товариських розмовах поділитись проблемами української жінки в Україні.

Анна Токарик.

Надійний музичний талант

В рядах визначної української молоді Едмонтону, замітною є студентка Лелія Єлена Базюк.

Лелія закінчила студії гри на піяно з високим відзначенням (First Class Honors) і отримала диплому "Associateship from the Royal Conservatory of Toronto, ACT (Teacher's)".

Ходить вже на 3-ій рік студій на Альбертському університеті "ARTS Faculty — majoring in music, minoring in Ukrainian", і відзначається великими успіхами в науці — вона заслуговувала на різні стипендії й нагороди кожного року, як у середній школі так і на університеті.

Лелія цікавилася музикою і співом з ранніх літ і не раз милувала нашу громаду деклямаціями, соло-співом та грою на піяно. Навіть тепер, поза довгі, виснажуючі години науки, Лелія находить час, щоб брати активну участь у громадському житті: вона завжди була діяльною членкою СУМК і зараз працює в Провінційній Управі своєї організації; є щирим членом Клюбу Іларіона при університеті; співає постійно в церковному хорі при Катедрі Св. Івана; неділями навчає малих дітей у недільній школі.

Лелія є дочкою панства Володимира і Наталії Базюків і внукою панства Григорія і Марії Михайлишин та пані Л. Базюк, — всі широкознані громадські діячі.

Лелія Єлена Базюк

Нашій талановитій Лелії бажаємо добрих успіхів у науці — щоб з відзначенням закінчила студії на університеті й стала діяльним членом українського суспільства в Канаді.

С. Пауш.

Леся Лисак

Життя складається з дрібничок...

Квіти, що він їй подарував, — були найціннішими, які вона колинебудь одержала. Цими квітами він хотів сказати, що він її дуже любить. Не лише тепер, але всі ці довгі роки, які вони прожили разом. Або може навіть не всі ці глибокі і важливі слова — може тільки попросту, що коли її при ньому нема — він почувається самітний. Навіть, якщо б ця самота тривала зовсім коротко. Може він попросту хотів, щоб вона відкрила очі, глянула на нього і всміхнулася. Бо коли він сказав „я приніс тобі цвітки" — він не сказав нічого більше. І, власне, це навіть не були цвіти. Це були... але підождіть. Треба вияснити, чому „квіти", що не були квітами ,були для неї такі дорогі.

Вони побралися у війну. Тому що була пізня осінь, квітів було обмаль, але справа навіть не в цьому. Тоді, коли вони „брали тихий шлюб", — ніхто не думав про квіти. Якщо ви жили у воєнні часи в Європі, вам не треба пояснювати, чому так було. Квіти завжди належали, якщо не до люксусів, то напевно до „сантиментів", а на сантименти у воєнні роки не було місця. Навіть, якщо хтось так любив квіти, як ця молода жінка. Через воєнні події їх вінчання відбувалося в поспіху і традиційний весільний букет не мав примінення. Також коли він її просив ,щоб була його дружиною, не приніс їй ніяких квітів. Це самособою виключає теж романтичне посилання китичок квітів нареченій.

Їхнє спільне життя почалося, як сказано, без квітів, але зате при великій кількості незвичайних подій і незвичайних вражінь, які є компонентами кожної війни. Ні про одні ні про другі не будемо розказувати, бо йдеться не стільки про їхнє життя, як про дрібну подію, згадану на початку. Вона замітна тим, що багато людей назвало б її „хвилинами щастя" — і здається, зовсім слушно, бо хіба не є щастям відчути ,що дорога вам людина любить вас?

Після війни та довгих прикрих мандрівок по чужині — вони приїхали до країни нового поселення, що згодом мусіла стати їм прибраною батьківщиною. Людям, що колинебудь мали щось спільного з еміграцією, не треба зовсім пояснювати, що це означало. Повторювати про початкові труднощі „новоприбувших" — чи як волієте „діпістів" — було б витратою часу. Нецікаво було б також пригадувати про такі прозаїчні речі, як шукання праці — переважно невідповідної, але все таки праці, про набування найбільш необхідних предметів для щоденного прожитку, заучування нової мови і тим подібні деталі. Можливо, що колись, коли робитимете порядки на стриху, вам попаде до рук записник з цих часів, в якому занотовано тижневі видатки того часу —рубрики, де фігурує „15 центів за автобус, 20 центів за молоко і доляр і чотири центи за м'ясо". Це вже належить до призабутих, неприємних споминів, хоч тоді такі тижневі „бюджети" були необхідними. З тижневої платні в сумі двадцятип'яти долярів і 46 центів, треба було ще заплатити рату за куплені „вживані ліжка та стільці. З них тодішних „вживаних" ліжок та стільців не залишилося ані сліду, але... вони тоді існували і були справою першої потреби. Ми згадуємо ці нецікаві факти тільки тому, що б було зрозуміло, що і тоді не було місця на „люксуси", якими являються квіти.

Всі воліють історії із щасливими закінченнями, тому і ця невеличка історія належатиме до цієї групи. Вам напевно буде приємно почути, що пара людей, які побралися у воєнні роки й зазнали багато невигод та недостатків — живе тепер зовсім гарно. Вони вже від давна не мають нічого спільного з найважчими й малоплатними роботами — вони працюють по своєму фаху і добре заробляють. Цим ми хочемо сказати, що їх фінансові труднощі майже скінчилися, вживаючи слова „майже" в умовному значенні. Тобто, тепер не завжди легко провести межу, де кінчаться „необхідні речі", а починаються „люксуси". Придбання нового елеґантного авта не завжди називаємо люксусом, хоч колись, коли щойно приїхали, так могло здаватися... Ну, словом, їхні воєнні та повоєнні турботи про речі необхідні для життя, давно минули — і в значній мірі призабулися. Тепер вони живуть вигідним, упорядкованим, унормованим життям, в якому все має своє місце. Навіть така дрібниця, про яку згадували на самому початку: квіти. Тепер на уродини, імянини чи інші родинні свята, він завжди дарує їй великий, пишний букет квітів, які ставляться у дорогу вазу з кришталю, щоб гості ними захоплювалися і подивляли. Так, тепер в них є час і змога дарувати квіти.

Але ось недавно вони поїхали на вакації. Вони зупинилися в елеґантному готелі між горами... (так, і на це вони тепер можуть собі

дозволити і не мусять записувати в книгу видатків). Вона хотіла трохи подрімати по обіді, а він, щоб не перешкоджати їй шелестінням карток — вийшов на веранду читати ґазету.

По якомусь — здається короткому часі — вона почула в кімнаті стукіт.

„Що ти робиш" — спитала, не відкриваючи очей, бо знала, що ніхто інший, тільки він, зайшов у кімнату. „Відчиняю вікна, щоб ти мала свіжий воздух" — відповів він трохи несміливо, як хлопчик, переловлений біля коробки з тістечками.

Вона не відкривала очей, бо думала, що він зараз вийде знова на веранду. Проте він стояв і вона відчула, що він жде на неї. По хвилині він таки промовив: „я приніс тобі цвітки, поглянь".

Вона відчинила очі. Він підійшов, простягаючи на долоні дві... брунатні шишки... „Я найшов їх під смерекою, для тебе" — сказав:

...Для жінки, що одружилася у воєнні роки і в молодості ніколи не одержувала від нього квітів — це був найкращий в світі букет. Дві брунатні шишки, що їх простягав на долоні чоловік із сивіючими скронями... Він назвав їх „цвітами". Але бачите — справа ані не в назві, ані не у вигляді. Справа в тому, що життя складається з дрібничок. Ця „дрібничка" мала стару як світ, але ніколи не перестарілу назву: любов...

Легенди рідного краю

ЧАРОДІЙНА СОПІЛКА

Блукає Бескидами давня легенда про чарівну сопілку Матвія. Про сопілку весни.

Як заграє Матвій березневої днини — просипається рання весна.

Той Матвій — чарівник, що живе у Бескидах, випасає на полянах овець. Наречена його — русокоса Ярина, що висаджує проліски сині. Сині-сині, як небо, що на гори лягає. Вона ходить горами й кропить сонні поляни. І де крапля впаде, там з-під снігу зростає дивна квітка весняна — пролісок ніжно-синій.

Звідки ж в горах взялися той Матвій і Ярина?

На Лемківщині здавна говорять...

Служив в однім селі під Марежкою в захланного дідича наймит Матвій, високий, поставний юнак. Хоч був гарний і сильний, та нещасний, бо сирота. А сироті — все вітер в очі.

Робить з досвітку до ночі, аж піт очі заливає, а дідич тільки сварить та сварить щодня. Зажурився Матвій: що далі діяти має? А надворі — зима. Тиждень-другий — степліло. Посилає Матвія дідич з вівцями в гори.

— Дивись добре, небоже, щоби вівці напаслись. Не напасеш — назад не вертайся!

Погнав в гори овець. Пасе, мерзне, сумує. Сів на пень і гірко заплакав. Плаче, бідний, аж гори озиваються в тузі.

Аж тит звідкись з'явився старий дідусь.

— Чого плачеш, небоже?

— Плачу, — каже, — бо зимно, змерз я, вівці голодні. Якби дав Бог весни!

— Не плач ,хлопче, сідай ось-

І з-за пазухи витяг гарну сопілку. Як заграв — дивні звуки розлетілись полями, зашумів теплий вітер, задзвеніли струмки. А вівці на горах наче вкопані стали. Дивиться — навколо розвивається листя, зеленіють поляни, десь зозуля кує. Тепло стало Матвієві, гарно, любо на серці, що аж з радості взяв заспівав:

Гори мої, гори
Ви — мої комори,
Зелені ялиці,
Ви — мої світлиці.

— На тобі, хлопче, сопілку, придасться тобі в життю, лем дозирай, як ока в голові, пильнуй!

Дав сопілку — і зник.

А Матвій як заграє! Вівці стали, мов камінь, зачаровані звуками, й так донині навічно скам'янілі стоять.

Так лишився й пастух у горах з вівцями жити, бо не міг вже вернутись назад. Грав щоранку на горах, аж дзвеніли потоки.

А на звуки озвалась зачарована в скелі дивна дівка Ярина. Вона довго ждала весни. Зачерпнула води з гарячої студні й окропила засніжені гори і гаї.

І де крапля впаде, там з-під снігу зростає дивна квітка весняна — пролісок ніжно-синій.

Тому й кажуть донині, як дзюркочуть струмочки, що то Матвій виграває на чарівній сопілці.

В. Хомик.

Жінки століття

Національна Рада Жидівських Жінок заплянувала відповідальний проєкт: вибрати 11 жінок (по одній з кожної провінції та Північно-Західніх Територій) і присудити їм премію „Жінки століття". Медалі, проєктовані визначним канадійським мистцем, будуть вручені тим жінкам на ЕКСПО 67 6-го червня під час Дня Національної Ради Жидівських Жінок. („К.С.").

Наталена Королева

З „Ярославова Двору"

В попереднім числі нашого журнала (8-9) був поміщений короткий некролог письменниці Наталени Королевої. В цім числі містимо в честь її світлої пам'яті одно з її оповідань зо збірки „Легенди Київські". — **Редакція.**

Красою-видиною, немов утвореною з весняних хмар, стали на Київських горах княжі палати. Приглядаються уроді своїй, відбитій у синяві Дніпра-Славути.

Нинішній князь, Ярослав, перетворив давній Володимирів „терем на горі" на „великий двір Ярославів". Коло Десятинної — „у Дивів" — церкви розбудував його.

Звикли уже кияни до мармурових „дивів"; „дивами", також, зве люд посполитий мармуряних богин, старо-грецьких, що привіз з Херсонесу Володимир-князь та постановив на широкому майдані „Бабиному торжку". Від тих же таки „камяних бабів" — богинь старо-грецьких, має назву свою торговиця.

Не викликають уже зачудування киян і мідяні квадриґи, що прикрашають київський форум — площу „народньої ради".

Однаково звикає людське серце й до пишноти-багатства й до біди нужденної. І однаково — до обох байдужіє.

Але нові, різблені, прикраси палат Ярославових, та мозаїка — „мусія" з марморів, фіялового, рідкого, порфіру, слоновини й кольорового скла — майже як самоцвіти дорогоцінного, вбирають очі не тільки київських „невігласів", що з шинку до шинку ходять, тямлючи одно лише з Володимирових навчань, що

— Русі веселіє єсть пити.

Інші бо слова князя мудрого як крізь сито дірчасте з памяти й розуму на вітер пустили.

Київському люду здається: райською радістю є жити в Ярославових палатах. Во віки у цих розкопах не знудився б, жури-туги не зазнав би. А отже — як вечір імлистий задумана, як підзимок, що скарб золотого листя по вітру розвіяв, сумно сидить під віконцем донька Ярославова, молода Настя-князівна.

Немов не до шлюбу з угорським князем Андрієм стати готується, а у черниці ніби має йти — до Свято-Іриненського, нового манастиря, що Інгігерда-Ірина мати-княгиня щойно поставила.

Лине журливий погляд дівочих очей, шукаючи і не знаходячи собі розради. Лине ген, аж за „Перунів пагорок", що давно уже на ньому требище „капів"-богів поганських звалено.

Даремно тішить молоденьку князівну колишня хова її, Борічева[1]) бояриня, Орина. Про турнір — „збройну кольбу" — Ярославні нагадує. По-перше[2]) бо на Ярославовому дворі ця лицарська забава відбулася. Схотіли лицарі-чуженини бойовою своєю зручністю майбутню володарку свою потішити.

Не слухає Настя-князівна хови-Орисі.

Зажурилося дівоче серденько. Майже дитина ще Настя. І лячно дівчаткові. Чуж-чоловік їй наречений Андрій-короленко. Вродливий — то правда. Але ж такий смуглявий з лиця, мов з мосянжу відлитий. Очі ж, як у циганина, вогнями-іскрами грають. Чорними зірницями-сполохами виблискують.

— Як з таким сам-на-сам залишитись? Ціле життя невідлучно одним путем іти? — І пурпуром пашить личко дівоче. А серце журиться-плаче:

— Покину татка і неню, сестер-подруг... Може навіть і хову-Орисю?

А Київ рідний... Київ, де люд у багряниці та поволоці ходить, коней-мимоходів[3]) золоченою збруєю кульбачить, на сріблі-злоті під голос гуслів-свірелей їсть...

Чи ж бо є в світі місто, що б стольному Києву дорівнялось?

— В ньому і раби у намистах та золотих гривнах-найшийниках ходять.[4])

І пече Настине серце туга-журба по родині. Чи ж зійдеться знову з сестрами?

Одна бо — до Франції далекої віддалася, там на королівському престолі сіла.

Друга — на півночі володарить.

Третя — за вікінґом-героєм Бог-зна куди подалася. Так зникла, немов підводною царицею стала.

Настя ж до угорського краю, за Карпатські гори — далеко! — помандрує.

— Життя — не танок-хоровід... — зітхає хова-бояриня. — Не розсиплються лукою зеленою квіти-подружки, щоб знов вінком заплестись. А в ньому — рука руку тримає, голос голоса наганяє. І то вкупі струмочком біжать, то одинокою котрийсь вирветься, вгору виплигне дзвінко, щоб розплинутися легкою хмаркою.

Журливий погляд Ярославни спочив на діброві, що постелилась далеко за замкову гору, ген, поза „двір доместиків", грецьких церковних співаків, вивезених з Візантії.

В тому гаю князь Ярослав звелів збудува-

ти майстерні чужоземних мистців. Понад усе полюбилась йому східня „п е р е городчаста емаль", оздобні „поливяні плити" та „мусійне діло", що „по камінню склом вишиває", візерунки предивної краси викладає.

Зацікавлений тими дивами князь звелів недалеко від власних палат поставити майстерні. І не минало дня, щоб мистців мусійного діла не відвідав, не приглядався, як ллють струмочками, немов мед барвистий, скло текуче до золотих щільників-рамок, бо як стужавіле скло на дрібні кісточки-мусію крають.

Настя-князівна з дитячих літ до тих майстерень ходить з татком охоче. Тішилось дівчатко: гадало, все те лише їй на забаву ладять.

Особливо ж любила Настя майстра Ільмара[5]) — того, що на зріст і не величкий, але таку велику, кучеряву голову над „блискучими забавками" схиляє.

Настя певна була:

— Ільмар — не звичайна людина! Може він з „кроснят-дрібнолюдків"? Тих, що то під землею живуть, там злото-срібло кують, самоцвіти з земних глибин добувають?

Ільмо, правда, сміявся з цього. І „кроснят" „тролями" звав. Але ж так докладно все про них знав, що сумніву бути не могло: певно серед них він виріс і з дитинства жив.

— Тому й нехрещений Ільмар, — гадала дівчинка. — До церкви Божої не ходить, а до Торового капища, що над Дніпром стоїть, не далеко від „Хрещеного потока". В тій поганській святині з давен-давна варяги-чужинці присягали, коли укладали умови з киянами. Але поганин чи троль Ільмар не боявся приходити майже щовечора під „грушку благодатну"[6]), що з могили мучеників-християн Теодора з Іваном виросла.

Настя добре знала цю давню подію. Стільки бо разів про неї від хови-Орисі чула.

І, заплющивши очі, викликає в уяві Настя-князівна свої дитячі згадки. Ось, маленька Настя збирає червоні в середині, як вино запашні, солодкі грушки. А хова-Орися під деревом сидить. На стовбур Ільмар сперся. Не говорить. Лише на молоденькому — тоді! — бояриню красуню дивиться. Потім спустить очі і немов про ввесь світ забув.

— Чому „благодатні" ці грушки, Орисю? — Не тому питається Настя, що не знає, а лише щоб почути знов знайому, давню правдиву „страшну казку".

Тим бо й цікава вона, що все Настя наперед уже знає. Ну, і лячно. Але те страхіття дуже, давне...

Слухає мала Настя про Теодора з Іваном, що були тато і син, християни обидва. А у них грушка росла коло хати — от така самісенька, солодка і червона.

Коли вечоріло, старий тато, Теодор, сідав у холодку під грушкою та й молився. Тільки ж знав він всього одну молитву:

— Радуйся, благодатна, Господь з Тобою!

— До святої Софії, Премудрости Божої, молився! — каже Орися.

А люди те чули. І прозвали грушку „благодатною", бо все те слово під нею лунало.

Бачить Настя князівна, як сидить вона, на траві. У подолку грушки тримає. А коло стовбура Ільмар стоїть, слів Орисиних слухає, очей від боярині не відриває.

— Одного ж разу — на Спаса, — підказує Настя, — принесли Теодор з Іваном грушок на бабин торжок.

— Саме на Спаса, ластівочко, — притакує бояриня.

— А на торзі Перунові жерці своєю наговореною водою нові овочі кроплять. Дійшли й до Теодора з Іваном. А ті не дають. — „Отруйним овочем народ морять!" — гукають жерці. — „Кровю вудвудовою[7]) грушки напоєні".

— „Присягніть на Перуна, що то — не правда!" — Але ж Теодор з Іваном поганської присяги не приймають. Люд кинувся на „християн-травичів" і до смерти забили обох. Коли ж забили — заспокоїлись. Навіть згадали: — „Добрі то люди були! І нікому не шкодили". — Зібрали пошматовані тіла й на місці, де вбили, могилу викопали. Та й поховали обох. А хлопійко один знайшов цілу грушку з тих „благодатних", що люд їх розкидав і потоптав. Хотів було зїсти її хлопійко. То ж люд не дозволив. У могилу її до скривавлених тіл поклали.

— І з неї це дерево виросло, — закидає бояриня голову, на грушку високу дивлячись. А між вітами — зорі золотими овочами райськими сяють, райську росу — зоряні сльози — з вій промінних на землю стріпують.

— Святі були... — На крилах легкого зітхання вилітають тихі слова з бабусиних уст.

— Тому й стерпіли люту смерть...

І несподівано Ільмарів голос від стовбура луною відгукнувся:

— У великому натхнення мали... тому і у малому вірними лишились, — по своїому віддає хвалу богові поганин.

Ті слова запали Насті у душу мов заклятття. Здавались таємні — як наговір, а гарні — як пісня.

АКАДЕМІЧНІ УСПІХИ УКРАЇНКИ

Ванкувер, Б. К.

Пані Марія Вакалюк походить з родини Григорія і Домки Василів, Канора, Саск., Мати з дому Амброзійчук приїхала до Канади в 1899 року, батько в 1903 році, він мав склеп, був одним з організаторів православної церкви в Канорі, довголітним дяком, любувався в українській книжці і пісні. Там народилась Марія.

Початкову і середню школу вона побирала в околиці Канори, а вищу в Йорктоні, Саск., де була активною в управі відділу СУМК. брала участь в співі, танках красномовстві на з'їзді СУМК в Донвел. Учительській вишкіл скінчила в нормальній школі в Саскатуні, вихованка Інституту Петра Могили, брала живу участь у церкві, виставах, музиці та була секретаркою т-ва Могилянок.

Скінчивши учительський семінар, учителювала три роки в околиці Канори. В 1946 році вийшла заміж за Михайла Вакалюка. Рік пізніше вони приїхали до Волей, Б. К. Пан Вакалюк занятий в будівельній індустрії, Марія дістала школу „Кеннеді" і відразу включилась в громадське життя новозорганізованої громади у Волей, де була першою учителькою української і недільної школи. У 1948 році переїздять до Ванкуверу, перших три роки учителює в Західнім Ванкувері, літною порою продовжує університетські курси у Вікторії Б. К. Від 1955 р. стало учителює в Ванкувері, дістає підвищення настоятельки у своїй школі, як одинока українка між 23 учительками. Закінчує академічні студії у Ванкуверському університеті і осягає з особливим відзначенням науковий ступінь „Б. Ед". Дає примірні лекції і виклади студентам університету та будучим учителям.

Панство Вакалюки включились в громадське життя з початком приїзду до Ванкуверу і відзначуються щирою працею і жертвенністю, мають трьох синів — 17, 12 і 4

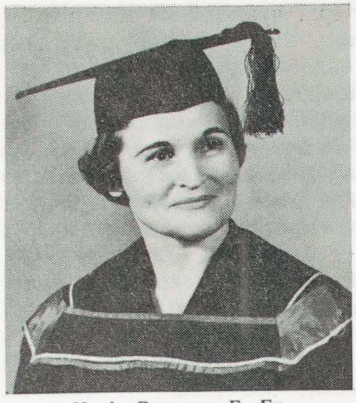

Марія Вакалюк Б. Ед.

віком, Тимсфія, Романа і Давида. Пані Вакалюк була секретаркою комітету Сторіччя Б. К. при відділі КУК. та очолювала виставу українського мистецтва, була першою секретаркою екзекутиви Союзу Українок на Б. К., де занимала різні пости, а тепер є першою заступницею голови.

У відділі ім. Лесі Українки була головою, заступницею, секретаркою, та в інших комітетах, де треба було помочі. У церковній громаді була головою української і недільної школи, та багато років учителькою, приготовляла з молодими концертами, мандолінову оркестру, співає в церковнім хорі, диригувала ним два роки, виступала з хором на радіо станціях СК-Л-Джі і С-Джей-ОР з великодними і різдвяними піснями. Вона відзначується рідкісним природним даром, головно скромністю і терпеливістю.

П. Клюкевич

І раптом імлою згорнулась і хмарою розтанула жура.

— Ільмар щось знайде, що з Києвом і родом мене звязало б!

Встала Настя. На душі проясніло. А дзвони Десятинної церкви всі враз хором-радою озвалися.

---

[1]) Борічи — славний київський боярський рід. Р. 954. це наймення згадується між послами князя Ігоря до Царгороду. По найменню цього роду звалося й урочище „Борічів тік" або „Борічів взвіз".

[2]) Р 1150. відбувся в Києві на „Ярославому дворі" перший на Русі-Україні турнір „з уграми".

[3]) Мимохід — кінь, вивчений виступати завжди враз обома правими, та обома лівими ногами. На такому коні дуже зручно і спокійно їхати (що знаю з досвіду).

[4]) Так запевняє автор з XII. століття.

[5]) Ільмар — імя майстра, якого підпис було можна прочитати на деяких поливаних плитах при розкопинах у Десятинній церкві.

[6] Грушки „благодатні" дуже розповсюджені були в Україні, особливо на Полтавщині. В середині були цілком темно-червоні, ніжні, солодко-кваскуваті і пахли вином.

[7]) Відвуд — Стара назва птаха одуда, що в Україні вважали його за зловісного, лихого. У мусульман же є „вісняком архангела Джебраїла" (Гавриїла) й приносить щастя тому, хто його побачить.

ПРОВІНЦІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

заряджує Провінціяльна Екзекутива на Британській Колумбію при співучасті складових організацій: ТУС, СУМК і СУНД. відбудеться у місті Ванкувері під числом 154 Іст 10-те Авен. в днях 22-23-го жовтня, 1966 року.

ПРОГРАМА З'ЇЗДУ СУБОТА 22-го ЖОВТНЯ:

1:00 по обіді: Реєстрація делегатів і гостей.
2:00: Офіційне відкриття, молитва, вибір президії, номінаційної і резолюційної комісій.
2.30: Окремі сесії складових організацій.
6:00: Спільна перекуска влаштована Провінціяльною Екзекутивою.
7:30: Контест красномовства СУМК і рідна школа.
9:00: Промова бесідника М. Кіндрачук: до сумківців і всієї молоді.
9:30: Чайне прийняття для всіх учасників з'їзду та оглядини музею.

НЕДІЛЯ 23-го ЖОВТНЯ:

10:00 рано: Служба Божа.
12:00: Спільний обід, заходом відділу в церковній залі. Привіти окремих організацій, промови головних бесідників:
пані А. Токарик і пан М. Кіндрачук.
3:30: Окремі сесії складових організацій.
6:00: Перекуска.
7 00 вечером — Прочитання резолюцій з'їзду, проголошення новозибраної Провінціяльної Екзекутиви, загальний концерт.

Запрошуємо дооколичне громадянство до масової участи у з'їзді.

За з'їздовий комітет:

М. Вакалюк, голова **І. Решетник,** секретар
П. Клюкевич, голова пров. екзекутиви.

Микола Погідний

„КОМУ, ЩО БОЛИТЬ" І ЧОМУ?

Свого часу появилася стаття у „Свободі" п. д-р Софії Парфанович під наголовком „Що кому болить?", в якій авторка поставила проблему дитячої книжки на публічний форум. Брак зацікавлення дитячою книжкою серед нашої старої і нової еміґрації викликав у неї сумні рефлексії й тому її закид до нашої суспільности був цілковито оправданий. Звичайно відгук на цю статтю був надто слабенький, щоб можна було числити на поліпшення порушеної нею проблеми. Поза кількома статтями, які більш загальниково порушили справу дитячої книжки, наступила глуха мовчанка. Байдужість до книжки взагалі, а дитячої зокрема, нічим не виправдана. Яка користь нам з наших великих фінансових установ, що чваняться мільйонами долярів, коли для української книжки немає місця, ані жодних виглядів на краще. Таке становище нашого суспільства за мало уважати великим промахом, це свого рода національний злочин легковажити могутнім засобом 20 століття — книжкою, що єдина може репрезентувати нашу культуру, наші культурні осяги і наші національні стремління.

Якщо ОПДЛ, цебто Організація Працівників Дитячої Літератури, видавши дитячу книжку тільки у двох тисячах накладу не має можливости їх розпродати між своїми поселенцями в Канаді і в ЗДА, яких нараховується найменше один мільйон, то це дуже жалюгідна і болюча справа. Це теж є свідоцтвом нашої убогої ментальности і патріотизму. Що ж тоді можна говорити про наші аспірації, як нації у змаганні до власної державности?

Тимчасом процес асиміляції іде скорим темпом і ми вже маємо дітей, що приїхали після другої світової війни, які вже забули свою рідну мову. Ці прикрі і болючі явища мав я нагоду зустріти своїми власними очима. Це підтверджують керівники українських шкіл, учителі, а вже особливо священики, яким найбільше приходиться мати до діла з такою дітворою. І тут мусимо поставити собі питання, де шукати причини, що наші діти так скоро асимілюються, забувають свою рідну мову, байдужіють до свого рідного оточення, а навіть соромляться своєї національности. І тут можемо знайти тільки одну відповідь. Замало говорити своєю мовою тільки у хаті чи навіть посилати раз на тиждень в українську школу, це зовсім не задовольняє інтелектуальних потреб нашої дитини. Їй треба дати в руки українську дитячу книжку.

Оточення, серед якого живе наша дитина, має свій вплив і скажемо з нашого становища, неґативний. Адже наші діти перебувають в школі майже до вечора. Приходять додому після третьої, четвертої години. Весь час вони є в контакті з іншими дітьми і примушені говорити англійською мовою. Також не без впливу виховна система школи. В той спосіб, силою обставин дитина відчужується від рідного середовища і від своєї мови.

Але не на багато краще представляється справа вдома. Батьки, звичайно часто працюють обоє, приходять вечором втомлені з праці, а тут ще своя домашня робота і різні справунки до поладнання. Не завжди батьки мають час зайнятися своїми дітьми. Всі вони збігаються до купи щойно вечором і тоді часто трапляється, що дитина знехотя звертається до своїх батьків англійською мовою. Щастям батьків, якщо вони тієї мови не знають, або не багато, але гірша справа, коли батьки цю мову опанували. Тоді дуже легко всі переходять на англійську мову. Або буває і таке чудовище, що діти звертаються до батьків англійською мовою, а батьки відповідають по українськи, задоволюючись, що вони себе взаїмно розуміють. Нічого дивного, що в таких обставинах українська мова серед наших дітей зубожується, звужується її словництво, не стає нашим дітям слів до вислову своїх думок і їм стає легше виразитися англійською мовою.

Воно виглядало б зовсім інакше, якщо б наша дитина мала під рукою українську дитячу книжку. Маючи вільний час, суботу, неділю, вона радо посягнула б за нею, але якщо така книжка є в хаті. Якщо української дитячої книжки немає, то вона хапає тоді англійські камікси, або англійську дитячу книжку, яку вона має нагоду дістати в шкільних бібліотеках, чи по різних крамницях. Отже в той спосіб навіть у свій вільний час українська дитина позбавлена рідної книжки і заповнює її англійщиною. Тоді немає нам причини дивуватися, що наша дитина воліє висловлюватися англійською мовою, ніж своєю, навіть до своїх батьків.

І вина тут таки по стороні батьків, які жалуючи купити дітям українську дитячу книжку, стають моральними виновниками відчуження дитини від своєї рідної мови. Тільки українська

дитяча книжка може запобігти цьому лихові і привабити нашу дитину до свого рідного. Живучи поза межами України, вона може побачити український світ тільки через книжку. Не менш важним фактором для розвитку рідної мови є теж тільки книжка, бо дитина читаючи українську книжку, присвоює собі щораз більше слів, а це має велике значення для розвитку рідної мови у наших дітей.

Але на жаль тут висувається інша проблема, що український загал взагалі немає респекту до книжки і своєю рідною книжкою взагалілі мало цікавиться. Пригадується мені один репортаж українського журналіста, в якому він описував свою подорож до Каліфорнії і принагідні зустрічі в дорозі. Ото ж довелося йому зустрітися в поїзді з одним американцем. В розмові виявилося, що американець був обзнайомлений з українською проблемою і знав українських поселенців глибше, як можна було сподіватися.

На запит нашого журналіста, яке враження він має про українців, американець сказав таке: Першою рисою українців, що вони не люблять кредитів і з них дуже мало користають. Звичайно це бизнесова справа і ще можна брати під дискусію, чи це позитивна чи неґативна прикмета. Але друга риса, яку підмітив цей американець, абсолютно не приносить нам чести. Цей американець сказав, що українці нічого не читають.

В який спосіб він це підмітив, трудно сказати, але факт є фактом, що серед української суспільности на еміґрації є цілковитий брак зацікавлення книжкою. Якщо та книжка все таки час од часу появляється, то це іде в заслугу авторів, які не раз витрачають свої тяжко запрацьовані гроші, щоб її видати. Бизнесу на своїх книжках вони не зробили і не зроблять, бо наші люди на друковане слово, сліпі, німі і глухі.

Наші землячки мудрі без книжок і можуть говорити про всякі речі, навіть про високу політику, і звичайно про Україну і мудрують. Будучи хронічними бібліофобами не можуть вони нічого мудрого і нового сказати, хіба тільки мудрувати. Тільки біда, що з домородних мудрувань, часом ще при чарці нічого путнього не виходить, тимчасом наші власні діти пропадають. Правда, інколи не пожаліємо дати якусь жертву на всякі збірки та фонди менш і більш важні, будуємо величаві галі з барами, устаткуємо свої житла навіть дуже люксусовими меблями, але на книжку нам не стати, немає грошей. Преса і книжка, правда друкується, але ми не почуваємо обов'язку її підтримати, фінансувати, а поступаємо так, якби то можна без неї обійтися. Бо що вони там мудрого напишуть?

Коли зараз на Україні йде повна русифікація і там українська книжка ніби незамітно зникає з полиць бібліотек і книгарень, а навіть московські шовіністи через своїх аґентів винищують і палять українську книжку, як це сталося з найбільшою бібліотекою у Києві, де згоріло понад 700 тисяч вартісних історичних документів і книжок, то ми тут на волі, не краще попису́ємося. Тут у вільному світі ми теж обмежуємо, чи просто ліквідуємо продукцію української книжки своєю легковажністю, чи навіть свого рода хронічною бібліофобією. Все це свідчить про наше духове убожество і деградацію нашого інтелекту.

Ми маємо сотні тисяч грамотних нечительників і то не лише серед мало-освічених, але навіть між інтеліґентами з університетськими дипльомами і ще з певною маркою патріотів. Ніхто не цікавиться книжкою, а якщо вони є такі, про що не сумніваємося, то це абсолютна меншість, яка не спроможна зробити українську книжку профітабельною. І тут приходиться запитати: що роблять провідники, чи керівники наших молодечих організацій, — СУМ, ОДУМ, СУМК, ПЛАСТ, а врешті школи українознавства? Чи популяризують вони між нашою молоддю українську книжку взагалі, а дитячу зокрема і як, в який спосіб?

Жалюгідний стан на українському книжковому ринку свідчить, що так воно не є, як повинно бути. Керівники молодечих організацій, мабуть, не мають глибшого зрозуміння ваги книжки для національного і релігійного виховання нашої молоді і нашої дітвори. Які ж тоді будуть вигляди для нашої майбутньої преси, журналів, книжки, якщо така абсолютна ігнорація охопила навіть тих, що взяла на себе обов'язок виховувати в національному дусі нашу молодь?

Що справа є надто загрозливою свідчить стан купівлі української книжки зараз. Усі власники книгарень, жаліються, що не мають покупців, українські бібліотеки читачів, видавництва замовлень на українську книжку. Що ця справа є гірша, як зла свідчить теж Організація Працівників Дитячої Літератури, ОПДЛ. Свою діяльність започаткувало це товариство ще в Німеччині, а зараз з переїздом її основника і редактора п. Богдана Гошовського до Канади, ця

(Продовження на ст. 19)

PROMIN

Vol. VII, 10 ENGLISH SECTION October 1966

CONTEMPORARY POETS IN UKRAINE

BY CHRYSTYNA HNATIW

They say there is a wall between us. That is, between the youth of the Ukrainian S.S.R. and the Ukrainian youth in the free world.

They say that the barriers dividing us are too many and too great to be overcome.

I agree. There is a wall, but it is an imaginery wall — one we have built out of convenience. It is a way out for many of us — an escape from reality. We live from day to day assuring ourselves that since Ukraine is under the yoke of Communism there can never be any hope of awakening.

I am not speaking of a revolt — political or otherwise. I have in mind a cultural promise. In spite of limitations put on culture by the regime there are individuals who create in the various fields of art and whose works deserve our attention.

The literature of the fifties and sixties in the Ukrainian S.S.R. has brought a crop of talented writers I will, therefore, outline briefly the few of the best known poets of this generation known as "шестидесятники".

In discussing such poets as Ivan Drach, Vasyl' Symonenko, Lina Kostenko, Mykola Vinhranovs'ky, Vitalij Korotych, I will focus on a point which I consider illuminates their works. This is the love for their native land that they are often severely criticized for in Ukraine. It is many times something which we perhaps in a complex of superiority deny them of.

The situation in which the writers of the Ukrainian S.S.R. are forced to work reminds us of the circumstances in Ukraine during the twenties and the thirties when a generation described by the literary critic Yurij Lavrinenko as "розстріляне відродження" (the executed rebirth) flourished.

Ivan Boychak, a critic and candidate of the Philological Department at Kiev University in an article published in *„Ranok"* has this to say about the present generation of writers: "The times remind us of the twenties — these years are as strained and tense. There is great risk in experimentation in the search for new forms. Now, as then stands before us the problem of whether Ukrainian literature is to be of provincial character or whether it is to be an independent, spiritual entity — the strength of a nation. Our literature, as that of others, has achieved a worthy place in world literature".

Lina Kostenko, the oldest among the "шестидесятники" began writing in times of great changes and uncertainty. Her works began to appear in the 1950's, the first collection being „Проміння Землі".

The poetess was severely criticized for the "extreme abstract quality" of her works. After her second collection "Вітрила" in 1958 and her third, "Мандрівка Серця", her works ceased to appear in print.

Lina Kostenko is close to her land, nature and people. With sentimentality she recalls her childhood days, the orchard paths she walked through.

..Я виростала у садах,
де груші достигали теплі
і курявою лист пропах
і соковиті пахли стебла."

The beauty of the fields and forests presents a gay, colorful picture:

„Я виростала у полях,
де сонця схід — неначе спалах,
де потривожена рілля
опівдні м'яко парувала.

Я виростала у лісах,
де сосни рожевіли станом,
де важко падала роса
на голубі лісні поляни.

The beauty of the Dnipro — all of its sounds and colors are food for thought, perhaps for later, sadder days.

..І барви тих далеких літ,
Куди б не ділася тепер я,
що б не писала — як відсвіт
лежить на білому папері.

In place of slogans praising the progress and success of the Communist regime, we find the bare essentials: the sky, the fields, the rivers.

When sunlight bathes the Carpathian Moun-

tains in its rays, peace reigns over the valley:

„На схилах трав'янистих і вологих,
Кострище розіклали вівчарі.
І падав дощ на стомлені дороги
І зник в туманах тільки
На зорі.

In a poem devoted to Dnipro the poetess sees that her river and her people have common characteristics: kindness, simplicity, gentleness, wisdom and strength.

„Тиха щедрість невичерпних вод,
Дніпре, Дніпре
Ти як мій народ,
Лагідний, простий, величавий.

І скорометний сміх, круговорот,
Глибина сувора і студена.
Дніпре, Дніпре
Ти як мій народ
Жартівливий, мудрий і веселий.

The river, like her land is proud and freedom-loving.

„течії привільний розворот,
хвили буйні і далеко гучні
Дніпре, Дніпре
ти, як мій народ
гордий і волелюбний.

The poetess is well aware of the suffering her land and people have undergone. As she recalls her childhood days she remembers visiting familiar places and being told that

„десь тут у долині,
всі живцем закопані були
тут Юрко і чорноока Галя
всі твої товариші малі".

The poetess pleads:

„Тут земля —а в ній глибока рана
Не торкайтесь — боляче землі."

She is proud to belong to a nation with a long and colorful past which she shares. This past demands attention, reawakened by the sound of the national instrument:

„Дзвони б'ють на сполох,
Музики грають до танцю
Бандури будять минуле,
Сурми в майбутнє звуть.

Хай віщі тривожні дзвони
Веселі, троїсті музики,
Бандури і горді сурми
У кожному серці живуть."

Vasyl' Symonenko lived a short time. His diary is a mirror of his intimate thoughts and feelings — a mirror of a soul often engulfed in cynicism and despair.

But his feelings for his people ring simple and clear. He was born a Ukrainian and therefore it is natural that his every feeling, every emotion is closely tied up with the welfare of his land. In times of misfortune when life demands sacrifice „я тоді з Твоїм імям вмираю."

His land has suffered, and the ideals and aspirations of the poet have been thwarted with it:

„Це вони мені руки в'язали і ноги,
Це вони мою мрію тримали в ярмі.
Я пригнічений ними не бачив неба.

А вони ж і тобі перекраяли груди.
Не давали прорватись твоїй доброті.

A motherland can never be chosen:

„Можеш вибирати друзів і дружину,
вибрати не можна тільки батьківщину,
Можна вибрать друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.

In times of hardship and suffering the poet turns to his land and begs — for his land has a spiritual wealth:

„Клаптик щедрості брав я у тебе,
У безмірно багатої мати землі."

He is close to the earth the presence of which seems to indicate an undiscovered strength.

„Я відчуваю в плескоті хлібів
Зелений подих теплої пшениці
доносить розшум кобзаревих слів."

Songs which he heard in his childhood still linger in the poet's memory. Songs of his native land have taught him to respect the individual — to value his work and contributions. And the poet wishes to contribute to his country's welfare. He will share everything with it and it will comfort him in return.

„З нею я ділити завжди буду
радощі, турботи і жалі.

„бо у мене стукотить у грудях
грудочка любимої землі."

The works of the poet, Vitalij Korotych are interesting. Aware of all past misfortunes his land and people have suffered, the poet firmly believes that there is something imperishable in his nation of people. Sadness, anger, pride and a fervent desire to sacrifice are blended into a harmonious whole in his poems:

„Розпинали тебе
На курних перехрестях доріг,
І стріляли тобі
Вороги у скривавлені груди...
Та не вбили народ —
І народ тебе в серці зберіг?

Ти жила, ти живеш вся:
Земля твоя, небо і люди...

or

„Україно моя —
Моя доле, прекрасная мріє...
Коли треба життя —
Не вагаючись, зразу ж віддам,
Все до краплі віддам
За народ мій,
що вік не старіє.

Korotych feels indebted to the land that nourished him.

„Люблю тебе земля
Із заходу до сходу,
Я з руської землі
Діди мої просили
У тебе хоч би крих
І брали, що даси.

and

І тепер, у мене стане сили
додати сил тобі.

This mutual relationship will enrich the poet's soul.

„і так: додать собі краси."

Korotych is an organic part of his city — his Kiev.

„Я мала частинка твого тіла
Я твоя кровинка."

He writes:

Місто, я давно до тебе звикнув
Як звикає дерево до гаю,
Так як до небес звикають зорі
Як мости звикають до ріки."

The young poets of Korotych's generation have a solid knowledge of their heritage and pay tribute to it in their works.

Into Shevchenko, Korotych pours f i r e, strength, and determination.

„Я поет
Я Шевченко...

or

Я Шевченко
Ви чуєте
Зляканий птах злітає
І зі мною вітаються з
Дніпра важкі кораблі.

Shevchenko is alive and his genius demands attention for it is immortal

„Я не з бронзи,
Я вічний шматок землі."

Korotych has an individual way of describing his love for his native land:

„Мені нічого не треба —
Тільки землі твоєї,
Твого чорного тіла,
Тільки шматок неба
Синього наче очі.

And the poet in return

життя тобі простягаю
зі сміхом, трудом, слізьми
— Візьми."

The poetry of Ivan Drach is strong and forceful. Driven by a strong desire to help humanity his main concern is the preservation of his nation's identity.

He is thankful to all those who have in some way contributed to this cause:

„Ми ладні руки цілувати,
Тому, хто у страшній порі
Зберіг для нас дзвінкі Карпати
І мову голубу зберіг."

Drach believes that the volcanic strength which lies in his land will erupt

„Козацькі могили високі
Не згасли вулкани Вкраїни...

В могилах похована мука.
З сльози проростає зернина
В розливі пшениць потопає
Вулканна моя Україна."

It does erupt in the soul of Shevchenko to whom Drach dedicated the poem, "Смерть Шевченка."

In this poem Drach gave Shevchenko fathomless and majestic proportions: „поет став морем."

In order to recapture, recreate the past — its strength and glory, the poet throws himself into the sea of the past.

And in it Ukraine, his country is suffering. Yet she is not on a cross. On a rather forlorn day she walks along a wintry road.

„Петербурзьким шляхом по коліна,
Грузнучи в заметах — боса йшла
Зморена, полатана Вкраїна
Муку притуливши до чола.

The mother is always ready to help her child.

„І біжить до сина Україна
Одганяти знавіснілу смерть".

Shevchenko, being a worthy son of his motherland, is indeed a majestic figure,

„Поет став морем."

one whose chief concern is the welfare of his people.

And it is no wonder that at his funeral among the throngs in procession are such great men as Shakespeare, Pushkin and Beethoven. They bow their heads in respect before the great Ukrainian patriot.

Drach, as the other "шестидесятники" receiшes nourishment from his land:

„Спиваю материнський дикий трунок".

and

„Цукриться мій смак".

Reading poems written by the poet-actor Mykola Vinhranovsky one feels a calmness.

He yearns for all that is associated with his land. The whisper of ashes bekons to him:

„Коли засне, немов дитя шалене
Глибоке місто неспокійним сном
вона приходить здалеку до мене
і шелестить до мене під вікном."

The poet must return to his land and people.

„бо йдуть літа буримною ходою
різнити важко пустоцвіт од цвіту
і тільки той любов'ю повниться
до світу,
Хто рідну землю має під собою."

The imagery this poet uses to describe love for one's native land is very original.

He loves Ukraine as a lover loves his chosen one. Their rendevous is described thus:

„Ми стрінулись з тобою на Дніпрі
там губи я торкнув твої вітчизно,
там вивірив по тобі пульс любови."

and about their love, clear and beautiful, he writes

„твоє обличчя свіже як надія
пахкими пальцями торкнув я уночі."

The culmination is described beautifully:

І кров свою змішав я із твоєю
Як зерно із землею на весні.
Тоді ти стала мною батьківщино.

To Vinhranovsky even an orchard is a symbol of his country's past, of a past that is alive.

Ні, ти не могила
І твої руки не людські хрести,
Бо з князя Ярослава і Данила
З Хмельницького і Трясила
виріс ти.

As the roots of the tree nourish the branches, so does wisdom and goodness of his land's past spread throughout the land and throughout the world.

„Я чую вже, як думи їхні древні
З твого коріння п'ють твої гілки
І розвидняється у світі.

It is unnecessary to give more excerpts illustrating the patriotic feelings of the "шестидесятники". Even the few cited examples should give us a picture of the generation of writers that has helped and is helping the Ukrainian literature to rise above the level of a "provincial literature".

Luckily there are many new writers. Their aim has united them. Perhaps the words of the poet, Maksym Ryl'sky who was a gentle, understanding guardian to them best describes their situation:

„О бідний той, хто крізь завої сині
Іде самотою, мовчки, без мети
Лише гуртом і пущі і пустині
З піснями, з гуком можна перейти."

Френсес Гайленд виступає вже восьмий рік на Стратфордському фестивалі. Ще з початку 1950-их років вона є однією з передових артисток у театрі й телевізії Канади. Її цьогорічна головна роля: Маргарет Анжу в драмі „Генрі VI". Фото: Ґлоб енд Мейл

Кому що болить...

(Продовження з ст. 14)

діяльність почала проявлятися під його керівництвом в Канаді. Все ж навіть найкращі інтенції часом не вистачають, а ще в таких невідрадних стосунках цілковитої легковажности до української книжки серед наших поселенців в Канаді і ЗДА. Звичайно ОПДЛ взяло собі за основне завдання дати українській дитині добру і якісну книжку. В Канаді ОПДЛ теж зустрічалося з великикми труднощами, особливо фінансового порядку. Зразу товариство ОПДЛ пробувало піти слідами Таранька, щоб в той спосіб здобути собі постійних передплатників і читачів дитячої книжки. Це була добра думка, адже навіть американські багаті видавництва стараються теж мати постійних передплатників на свої видання. Але тут знову заковика. Крім книжки треба мати публіку, яка цікавилася б книжкою, купувала її. Тимчасом вийшло зовсім що інше, бо новонароджена дитина скоро померла, а публика навіть не знає, коли це сталося.

ОПДЛ видало два випуски книжечок під фірмою „Євшан Зілля", — Привіт Україно тобі! і Срібна Гривна, і на цьому мусіло закінчити свою видавничу діяльність.

Але це ще не все. Дуже мало, або майже нічого не зроблено для реклями дитячої книжки. Якщо наші легковажні кандидати на читачів не простягають рук за книжкою, то треба нам самим простягнути цю книжку до них. Скільки існує між нами всяких організацій у Канаді і в ЗДА, що об'єднують нашу молодь, чи дітвору. Чи ОПДЛ пробувало нав'язати з тими юними організаціями який-будь контакт, чи пробувало заговорити до керівників тих організацій та до їх сумління і розуму? Чи пробувало запитати їх, чи вони й якими духовими вартостями заповнюють духові потреби нашої молоді, коли вони ту книжку ігнорують? Чи тільки народніми танками і гопаком?

Звичайно ОПДЛ мусіло б створити спеціяльний відділ, щоб це все утримати під своєю контролею, щоб ті осередки зробити теж ринками збуту дитячої книжки. Тяжко повірити, щоб ті наші юні організації Пласт СУМ, ОДУМ, СУМК, Школи Українознавства могли поставитися вороже до такої акції. Тільки через постійні контакти з цими осередками можна рахувати на поліпшення ситуації. Ось недалеко Торонта, в самому Монтреалі, як довідуюся з преси, є аж шість шкіл українознавства. А між ними є така школа, що має 250 передплатників дитячого журнала „Веселка". Якже можна повірити, щоб між цими передплатниками не було дітей охочих купити українську дитячу книжку?

Можемо теж взяти під увагу самих передплатників дитячих журналів: Веселка, Наш Приятель, Юнак. Адже ті, що пренумерують ті журналики напевно не відкажуться від книжки, якщо ми їм тим дітям покажемо. Треба тільки заохоти, треба сказати дітям ось така то книжка є й купіть! Цей обов'язок передовсім належить до батьків, але і не менший обов'язок керівників юних організацій і шкіл українознавства.

Нещодавно появилася одна дитяча книжечка на 35 стор. друку з кольоровими образками в ціні одного доляра. Автор згаданої книжечки розіслав оказові примірники на 12 адрес між тим чотирьом школам українознавства. Яка ж була реакція, який відгук на згадану оферту?

На усіх 12 адресатів відозвалася тільки одна школа українознавства в Клівленді, Огайо, де священиком є о. Ганкевич. Згадана школа під керівництвом п. Холодняка замовила 30 книжок, їх розпродала між свою дітвору і заплатила за ті книжки, за що їм належиться повне признання і подяка. Але це тільки одна школа! Зовсім інакше поставилися три інші українські школи. Ось Вам один лист від школи українознавства в Рочестері, яка має 61 дітей.

ВП. Н.Н. Вибачте, що довший час (три місяці) не відповідав Вам відносно книжок-казок, що Ви їх надіслали мені. Ті книжечки ми залишили для нашої Шкільної Бібліотеки. Замовляти більшу кількість ми не можемо, бо нема кому їх продавати. Дуже прикро мені це писати, але наші життьові факти залишаються незаперечливими. З пошаною Пан Чер...

Отже на 61 дітей немає кому продати дитячу книжку? Навіщо ж та „Українська Школа" і кому вона потрібна? Чи батьки дітей тої школи справді такі легковажні, що уповажнили того добродія написати таку дурницю. Абсолютно не хочу вірити, щоб між стільки дітьми незнайшлася одна дитина, яка не хотіла б купити книжку. Це неймовірне...

Знайшовся ще один адресат, який гарно похвалив книжку, заплатив, подякував і обіцяв зробити замовлення, але минуло вже п'ять місяців і таке замовлення не приходить. Знайшлися і такі адресати, що книжки прийняли і мовчать по сьогоднішній день. Такою мовчанкою відповів теж один добродій, який має в школі українознавства біля 90 дітей. Але ще прийшов один цікавий лист, і то певної централі, правдива назва хай залишиться тайною,

бо не хочу робити їй сорому. Отже що пише керівник від складу книжок:

„На жаль, ми Вашої книжечки продати не можемо. На нашому складі є дуже багато матеріялів для дітей, в які ми вложили велику суму грошей. Одначе Вашу книжечку будемо мати на увазі. Підписала пані Крев. . ."

Чи має виправдання достойний адресат, мотивуючи своє негативне становище, що ще не випродано старих матеріялів. Якщо хтось має бодай трохи бизнесового хисту, то мусить зрозуміти, що на складі повинні бути різні книжки, а вже особливо нові, бо чим більша різнородність, чим більший вибір, тим кращі вигляди для продажі. А це так виглядає, що прийшов покупець купити свіжого хліба, а купець каже, що не має, бо ще не випродав вчорашній хліб. Також дуже сумно, що така відповідь прийшла від Осередка, якого обов'язком є постачати дитячу книжку до українських шкіл. Отже навіщо розписуватися по наших журналах і часописах про національне виховання нашої молоді і при тому ігнорувати одним із найважніших засобів виховання — книжку. Всю ту писанину можна звести під одно знамено — гіпокризия.

На всіх 12 адресів, тільки один адресат відгукнувся позитивно і виявив тим повне зрозуміння вагітливости української книжки для дитини. П'ять адресатів своєю мовчанкою, виявили своє негативне відношення до дитячої книжки і немає способу завернути їх на правильну дорогу та пригадати обов'язки, які вони взяли на себе, маючи під своїм наглядом українську дитину. Українське суспільство таки ігнорує книжкою і не хоче дати її навіть своїй рідній дитині. Що може бути гіршою?

Отже перші кроки ОПДЛ в цьому напрямі напевно зустрінуть великі труднощі. Але це не повинно зупинити ОПДЛ перед тими завданнями ,які те товариство взяло на себе: дати українській дитині добру, якісну книжку. Бо ніщо нам не заступить книжки, навіть найкращі виклади в школі українознавства. Книжка це найсолідніший педагог, яка друкованим словом поволі, незамітно, але глибоко проникає чисту душу дитини, і залишає незатертий слід у неї на все життя. Тільки треба нашим батькам дати ту книжку дитині, заохотити і побудити до читання. Якщо наша дитина полюбить свою рідну книжку, тоді можемо бути спокійні за неї. Вона не втоне в чужинному морі, а залишиться вірно своєму народові, своїй Церкві, традиціям і своїй рідній мові.

Безумовно на цьому полі можуть теж дуже багато зробити шановні редактори і видавці нашої рідної преси і книжки. Їх обов'язком про значення книжки писати й писати, переконувати, заохочувати, писати рецензії, реклямувати, хоч би й безкоштовно, бо нещасні українські автори витратившись на видання книжки не мають можливости їх оплачувати. Тільки позитивне ставлення до проблеми української книжки, забезпечить українській пресі передплатників, а книжці покупців. Лиш тоді можемо рахувати, що проблема Дитячої Книжки перестане бути проблемою, а з успіхом буде поширюватися між нашими дітьми. А діти наші люблять книжку і чекають на неї. . .

ПРО ЗДОРОВ'Я ЗУБІВ

Коли у дитини проріжуться всі молочні зуби, купіть їй маленьку зубну щітку з м'яким ворсом і привчіть перед сном чистити зуби і сполікувати рот теплою водою. Звичайно зубним порошком в цьому віці не користуються, бо він може пошкодити молочні зуби.

Старшим дітям (6—8 років) треба чистити зуби щіточкою з зубним порошком двічі на день: на ніч і вранці.

Дорослі можуть чистити зуби на ніч або вранці. Тим, у кого швидко утворюється наліт на зубах або неприємно пахне з рота, краще робити це двічі на день. Крім того, дуже важливо сполоскувати рот водою після їди, особливо людям, що користуються зубними протезами.

Якщо ви купили нову щітку, то, перш ніж користуватися, намильте її добре, помийте гарячою кип'яченою водою і продезинфікуйте одеколоном. Зберігати зубну щітку треба сухою. Після користування можна намилити щітку і поставити в склянку щетинкою вниз. Це допоможе знешкодити її від мікробів і тримати в чистоті. Перед користуванням мильну піну змивають водою.

Для чищення зубів є різні засоби. Чим же краще користуватися: зубним порошком чи пастою? Чи досить сполоскувати рот зубним еліксиром?

Зубний порошок складається з 95 процентів хімічно осадженої крейди, яка містить вуглекислі солі кальцію і магнію. Така суміш сприяє усуненню нальоту та залишків їжі, нейтралізує органічні кислоти і надає зубам білого кольору. В порошок додають також м'ятне масло і незначну кількість ароматичних ефірних масел. В зубний порошок додають питну воду, яка знижує чутливість оголених шийок зубів.

В зубній пасті, на відміну від порошку, менше крейди (39—40 процентів). Сорт пасти відрізняється один від одного вмістом ароматичних ефірних масел. Паста дуже зручна в дорозі, в туристських походах.

Зубний еліксир — це спиртовий розчин пахучих речовин. Їх призначення освіжати порожнину рота та горла. Він містить 75 процентів етилового спирту і 5 процентів м'ятного масла.

Зубний еліксир вживають при поганому запаху з рота; деяку користь він дає і людям, у яких кровоточать ясна.

Однак полоскання рота зубним еліксиром не може замінити щоденного чищення зубів щіткою.

Віра Артамонова, лікар

Олександра Костюк

З КУЛЬТ-МИСТЕЦЬКОГО КЛЮБУ У ТВІН СИТІ

Культурно-мистецький Клюб у Твін Сіті, Мінн. (США) влаштувала Вечір Українського Перекладу, на пропозицію Конкурсового Комітету СФУЖО.

Відкриваючи вечір, голова літ. секції Клюбу ред. Олександра Костюк коротко з'ясувала присутнім 3-літню діяльність Клюбу (створеного на весні 1963 р.): працюючи безперебійно (окрім літньої перерви) кожної останньої в місяці п'ятниці, Літературна і Рефератна Секції провели 24 доповіді. З бесіди, 2 авторські вечори і один вечір українського перекладу, який припав саме на цей урочистий день. Далі, доповідачка закликала підтримати ухвалу Управи Клюбу про вшанування званням почесної членки Клюбу, поетки Оксани Лятуринської і під оплески авдиторії удекорувала мисткиню китицею-квіткою та запросила до Президії.

На доручення літературної секції, Оксана Бринь удекорувала китицею Оксану Соловей, привітала її в імени Клюбу з перемогою в 6-му Літературному Конкурсі і передала їй у власні руки першу премію за український переклад з французького твору Веркора „Море мовчить".

Доповідь про перебіг 6-го Конкурсу СФУЖО зачитала членка Секції Журналісток СФУЖО О. Костюк, після чого присутні з задоволенням прослухали кілька зразків перекладів, відзначених у Конкурсі. Читали за чергою: О. Бринь — „Сантименти", переклад Г. Черінь з англійського; Олена Бенцаль-Карп'якова і О. Костюк — „Діялоги Кармеліток" перекл. К. Штуль з французького; О. Соловей — мініятюри-алеґорії із збірки Ж. Дюамеля „Казки мого саду" з французького бо „Море мовчить" вже мали нагоду слухати раніше.

Після того, за дружньою склянкою чаю, як завжди, обмінялися думками і враженнями. В обговоренні заслуханих перекладів б р а л и участь Н. Булавицька, Ол. Грановський, Ол. Мартиненко, Є. Писарський, С. Єрмоленко, О. Костюк і інші.

Зауважено було кілька лексичних огріхів у всіх трьох читаних перекладах, — здебільшого слова, що „пристали по дорозі" до української мови. Щодо фразеології — Г. Черінь і О. Соловей подолали труднощі, знайшовши вдалі українські відповідники. К. Штуль не цілком пощастило. Для прикладу наведемо кілька речень, про які була мова.

У першій сцені, розмова з ігуменею

1. Обов'язки, що виглядають найлегшими у практиці показуються найважчими. Треба б: Обов'язки, що здаються найлегшими — найважче виконувати.

2. Можна гору перейти і потикнутися на камінчику. Треба б: Можна гору перейти, а на рівному спіткнутися (або — на камінчик спотикнутися), бо „потикнутися" має інше значення.

3. На жаль, це здобувається по довгому часі. Треба б: На жаль, це не скоро (або — не зразу) здобувається.

4. Хотіти цього палко — не полегшує справи. Треба б: Самого палкого бажання ту не досить.

5. Бо світська гордість є ніщо інше, як звичайна пустота. (Русизм, — в українській мові є відповідники: порожнеча, порожнява. Ще тут придалося б безмістовність). Треба б: . . .гордість, це ніщо інше, як беззмістовність (або — душевна порожнява).

6. На пробу стане не ваша сила, а ваші слабості. (Русизм знову). В українській мові слово **сила** має протилежник — слабкість, безсильність, малосилля. (Бо слабість то — недуга, хворобливість, слабування). Краще б: Це буде іспит не сили вашої а безсилости. Або — це буде випробування не сили вашої, а слабосилля.

Зокрема вражає речення в устах монахині: „Не треба щулитися, як котюга, коли хоче влазити в мишачу пастку". У французькій мові воно може й має сенс, але в українськім тексті треба було знайти кращий фразеологічний відповідник, або перекладати не дослівно.

У сцені побачення з братом

Вона нагло підходить до нього. . . Тут ліпше сказати — вона рвучко підходить. . . Бо — нагло приходить смерть, біда якась, невідкладна потреба боронитися або допомогти комусь. Тут же маємо відрух внутрішньої боротьби, яка вивела Бланш з рівноваги.

Ця її поривність чи рвучкість руху викликає репліку матери-ігумені:

„Прийдіть до себе!". Цей недоречний вислів прищепився на жаль у вжитку, як суржик-еміґрантизм. Часто його можна натрапити і в пресі, але це не робить його літературним, бо то тільки недолугий переклад з російського „Приходить в себя".

Тут треба вжити: Отямтеся, або опам'ятайтеся.

Відчувається в „діялогах" і глибші труднощі з мовними нюансами. Напр. в дискусії ігумені з матір'ю монахинею виникає кілька неясностей, коли не суперечностей. Дуже туманне місце оцінки манастирської обітниці щодо її доцільности — непевність у самої провідниці, яка все (що??) бере на себе... Видно автор ставить під ревізію певні, давно усталені традиції упокорення і простоти в колізії з мучеництвом, як виявом гордощів а не упокорення... Але не маючи під рукою французького оригіналу, трудно щось довести — можна тільки висловити сумніви, здогади і побажання.

Кілька дискутантів висловилися за тим, що автори-перекладачі повинні вибирати для перекладу вартісні твори ,інакше — для чого й витрачати сили на опрацювання та забирати час і увагу читачеві. Були голоси й на захист права перекладача вибирати твір за власним уподобанням, що не завжди буває у згоді з вимогами читача індивіда чи групи.

Під тим поглядом, співбесідники визнали „Діялоги" за вартісний твір, який потребує дещо мовного редагування. Найбільше дошкульних зауваг випало на „Сантименти". Чому Г. Черінь приділила увагу цьому творові? У чому його вартість для літератури й для суспільства? Дехто зазначив, що це оповідання перед слухачем виручило виразно, прочулене читання Оксани Бринь, — тому, мовляв, його й прослухали уважно, сподіваючись вхопити головний „цвях", якого так і не знайшли...

В заключному слові ред. О. Костюк зробила підсумки з висловлювань, які відзначали користь і потребу перекладної літератури, але на високому щаблі, з тугим добором щодо літературної і виховної вартости та висловила побажання успіху всім перекладачкам у подоланні труднощів та кращих перспективів дальшої праці.

Зокрема, щодо „Сантиментів" вона висловилася, як про твір вартий під поглядом виховних проблем. На її думку, цей переклад, мабуть, зроблено з метою показати читачеві трагедію сучасної молодої жіночої душі, з якої розбещене й беззмістовне оточення, з його вимогами на „моду" скоромінущого сьогодні, зробило ляльку, забавку для мужчин, спустошило їй душу, не вщепило, а навпаки витравило прагнення до вищого, до поезії, до науки. Її ідеал — самець, що глумом паралізував прояви її душевних відрухів, зневажливо трактуючи їх „сантиментами". Вона від природи добросердечна й спостережлива — згадати хоч би ту констатацію, що „у слуги тільки тоді можна було бачити усмішку, коли він брав песика на руки", або той потиск руки дівчинки (не зіпсутої ще людської істоти), як вияв дружби і ласки до одинокої людини. Вона бачить нікчемність свого „ідеалу", але серцем журиться за ним, бо душевну порожнечу нема чим заповнити — болить там де одрізано. Вона гонить у спогади, у минуле і... може одужає — автор того не розкриває.

Це загрозливе майбутнє для кожної молодої жінки, яка рано йде в життя „без вітрил", відірвавшись від родини або й не мавши її зовсім.

Але ці міркування не переконали чоловічу частину слухачів. „Сантименти", як вони кажуть, не промовляють їм ні до серця ні до розуму. Симпатії авдиторії по стороні традиційного образу статечної жінки, вихованої для родини, а як ні, то змістовної. Мало хто глибше задумався над типом „легковажної", мабуть ще дитини, що стала такою надщербленою може й не з власної волі. А в житті такі типи трапляються і вони потребують зрозуміння і допомоги від людей доброго серця, щоб одужати.

Найщасливіше вияв'язалася в Конкурсі (і в дискусії) Оксана Соловей (Сен Пол, Мінн.). Твір Веркора „Море мовчить" був виданий у Франції 1941 р. під німецькою окупацією, нелеґально. Потрапивши у воєнні роки до Англії, був уперше перекладений на англійську мову. Тепер у Франції тираж його перевищує 3 мільйони прим. Українською мовою перекладений уперше.

Переклад О. Соловей виказує добру рутину перекладачки, яка вже кілька років працює в тій ділянці літератури, пробуючи сили в різних жанрах. Відчувається багатство лексики, на основі з дитинства засвоєної рідної мови, зміцненої вивченням нормативів, витриманість стилю, відповідного до жанру і манери автора оригіналу.

До речі, О. Соловей висловила своє здивування (на нашу думку цілком слушне) з приводу того, що її переклад у листі Комітету СФУЖО і в деяких публікаціях ,наділено назвою — „А море мовчить". Чи має право хтось змінити назву твору, за що відповідає виключно перекладач?! Зміна назви вносить інший нюанс, навряд чи потрібний.

— — — —

Літературна Сексія Клюбу висловила Ок-

Вісті з Союзу Українок Канади

На початку м. вересня закінчила організаційну об'їздку відділів в Альберті голова Союзу Українок Канади, пані Анна Токарик. В часі своєї офіційної об'їздки вона відвідала 30 відділів, де виголосила доповіді та проводила час на розмові з членством, розглядаючи проблеми та можливости уведення ділянок праці на місцях.

Провінціяльна екезекутива в Альберті, яку очолює пані Параня Сліпчук виявила всяку можливу поміч голові Союзу пані Токарик в часі її об'їздки відділів в Альберті.

— — — — —

Осінь, це час провінціяльних з'їздів Союзу Українок Канади. І так провінціяльний з'їзд Союзу у Східній Канаді відбудеться в днях 8, 9 і 10 жовтня в Ошаві, Онт.

В Брітійській Колюмбії пров. з'їзд відбудеться у Ванкувері 22 і 23-го жовтня.

В Альберті пров. з'їзд відбудеться 11, 12 і 13-го листопада в Едмонтоні.

В Манітобі пров. з'їзд відбудеться 11 і 12-го листопада у Вінніпеґу.

В обіжнику число 6 центральна управа Союзу Українок Канади повідомляє про місце і дату головного з'їзду. Відбудеться з'їзд в Торонто, в днях 13, 14, 15 і 16-го липня 1967 року. Буде це ювілейний з'їзд — 40-річчя, який відбудеться під час з'їзду складових організацій СУС.

Союз Українок Канади бере участь в Сесії Комісії Української Виховної Системи, яка має відбутися 19-20 листопада ц. р. в Торонто. Тому, що її має дати у формі доповіді Союз Українок Канади є „Завдання українських жіночих організацій в ділянці релігійного, національного і суспільно-громадського виховання".

— — — — —

Центральна управа Союзу Українок вислала відділам цінного обіжника ч. 6 і в залученні комунікат Союзу Українців Самостійників, в якім повідомляється про працю над історією українців Канади над якою працює адв. Юліян Стечишин.

— — — — —

Заходами провінціяльної екзекутиви і музейного комітету філії в Торонті видано серію кольорових поштівок — ляльки в українських народніх строях.

Є це проєкт провінціяльної екзекутиви Союзу Українок на Східну Канаду (Онтаріо і Квебек) на Сторіччя Канади. Ці поштівки — серія ч. 1, чотири кольорових картки, видані на лискучому поштівковому папері (одна з них на обкладинці журнала). Ціна $1.00 за серію. Замовляти можна в секретарки пані Галі Слюзар на адресу:

Mrs. Halia Sluzar,
3302 Credit Heights Drive
Cooksville, Ont.

сані Соловей, і всім тим учасницям 6-го літературного Конкурсу СФУЖО, що були відзначені, побажання дальших добрих успіхів у вибраній ділянці літератури та доброго розв'язання проблеми друку викінчених перекладів.

Шкода, що перекладу Оксани Керч не було надіслано — слухачі цікавилися працею цієї письменниці.

На терені Твін Сити, Мінн. живе кілька осіб, що перекладають і поезію і прозу. Сподіваємося в недалекому майбутньому заслухати їхні перекладацькі змагання.

Нам здається, що дальшою корисною спробою на цьому шляху був би Конкурс СФУЖО на кращий переклад 2-3 конкретних українських творів, іншими мовами. Кожний з тих творів був би опрацьований кількома перекладачами. Найліпший, ухвалений до друку, не потрібував би спеціяльного дозволу. Звичайно жюрі для такого конкурсу мало б бути добірного фахового складу.

ХВИЛИНКА БАДЬОРОСТІ

Сім годин, проведених за робочим столом, фізично стомлюють людину. Але це не означає, що після п'ятої години вечора ви повинні мати змучений вигляд. Кілька активних рухів посилять кровообіг, ви відчуєте себе бадьоріше.

Ось як треба використати кожну вільну хвилину.

Якщо відчуваєте біль у потилиці (тому що сиділи зігнувшись над машинкою або столом), зробіть кілька кругових поворотів головою в напрямку годинникової стрілки, але при цьому намагайтесь якомога менше рухати шиєю.

Коли м'язи шиї тривалий час були напружені, кілька разів поперемінно нахиліть голову праворуч і ліворуч. Плечі лишаються нерухомими.

Під час роботи стомлюються й руки. Опустіть їх вздовж тіла, а потім рівномірно піднімайте, згинаючи в ліктях.

Поліпшити кровообіг, усунути біль в плечах, допоможе така вправа: зігніть руки в ліктях, пальці складіть в кулаки і, притиснувши одну руку до грудей, підніміть другу вгору. Поперемінно повторюйте вправу.

І спина може заболіти, якщо плечі довго зігнуті. Щоб усунути біль, одну руку закладіть за спину зверху, а другу — знизу і спробуйте їх з'єднати. Цю вправу в обох напрямках повторіть кілька разів.

Впевнені, що після цього ви почуватимете себе бадьорою і свіжою.

Валентина Ровна

СОРОКЛІТТЯ ЕДМОНТОНСЬКОГО ВІДДІЛУ

НАШЕ СОРОКЛІТТЯ

Трапляються дні, що горять, мов зірниці,
Промінням величних ідей.
Цей день нам засяяв сьогодні, сестриці,
В заслужений наш ювілей.

Сьогодні звітуємо скромно і гордо, —
Хай з нами радіє ввесь світ —
Що наша маленька, та дружня когорта
В поході пройшла сорок літ.

Ми всі день-у-день працювали, як бджоли,
По краплі збираючи мед,
Щоб діти ходили до рідної школи,
Щоб пісня вела їх вперед,
Щоб мали відраду самітні і хворі,
Щоб затишок був для забав,
Щоб наших письменників видані твори
Нарід український читав.

Хоч часом за працю не мали признання,
Ані нагород, ні відзнак,
Ми далі робили своє без вагання,
Бо нам і не треба подяк:

Найкраща подяка — це зроблена справа,
Що пишно росте і цвіте!
Аби Україні була з того слава —
І ми вже щасливі за те.

Будуймо громаду, тримаймо родину,
І мову, і віру свою,
Щоб кожен у серці беріг Україну,
Як прапор в останнім бою!

З сердечним привітанням для всього Відділу, Ваша

Ганна Черінь.

Дня 28-го серпня 1966 р. відділ Союзу Українок при Катедральній громаді Св. Івана в Едмонтоні святкував урочисто свій „Сороклітній Ювілей". Головою ювілейного комітету була п. Л. Івасюк. До комітету входили пані: Н. Базюк заст. гол. О. Лукомська секр., Т. Лазарович відповідала за мистецьку частину програми, С. Фербей наглядала над табльом, добр. Ю. Мельничук і А. Мельник були дорадницями в комітеті.

Ювілейні святкування почалось Службою Божою і Панахидою за померлих членок відділу. Богослужби відправляв о. прот. О. Хомяк. Після церковних відправ присутні перейшли до залі авдиторії, де був приготовлений смачний обід. Заля святочно прибрана робила миле враження. На сцені виднів великий розміром смолоскип-відзнака Союзу Українок, а з лівої сторони серед квітів приміщено табльо фотографій членкинь відділу. Мистецьке оформлення виконав п. Вадим Доброліж. На залі столи були прикрашені квітами. На увагу заслуговували два великі букети червоних троянд, що стояли на головному столі, а виплекала їх у своєму квітнику, голова від ділу К. Засійбіда.

За головний стіл засіли: голови — Союзу Українок Канади — А. Токарик, гол. ювіл. ком. Л. Івасюк, відділу К. Засійбіда, пров. екзекутиви — П. Сліпчук, членки засновниці відділу — М. Михайлишин і Г. Янішевська, членкині ювілейного ком. членкині, що їх відзначувано за приналежність до С.У.К. і членкині, що їх

Свято 40-річчя відділу при Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Перший ряд зліва направо пані — Л. Івасюк, К. Засійбіда, А. Токарик, П. Сліпчук. Другий ряд — П. Яремчук, Л. Голубіцька, А. Валещук, К. Міськів, А. Тимчишин, М. Косташ, Т. Лазарович, А. Мельник. Третій ряд — О. Лукомська, М. Фербей, Н. Базюк.

представляли, та о. прот. О. Хомяк з добр. Хомяк, К. Теличко, гол. ТУС, п. і пані А. Мельничук, гол. громади. За одним із столів сиділи, всі разом, наші найстарші членкині-сеньйорки нашого відділу.

Свято відкрила голова ювілейного комітету пані Л. Івасюк. Молитву провів прот. О. Хомяк. По молитві відбувся обід. По обіді п. Л. Івасюк представила головний стіл і коротким вступним словом започаткувала програму. Вона сказала, що ми кожного року святкуємо річницю заснування товариства. Сьогодні святкуємо величаво, бо це вже сорок років сповнилось, як малий гурток свідомих жінок-піонерок, наших матерів згуртувалися і постановили працювати для української православної церкви й українського народу. Добру працю Бог поблагословив, а наше товариство зросло на найбільше в Канаді. До нього належать старші і молодші жінки, що причинилися до великої міри до розбудови нашої

громади, церкви і української справи в Канаді.

Дальше до привіту покликано голову громади церкви Св. Івана, пана А. Мельничука. „З нагоди сорокліття відділу передаю від заряду і нашої громади привіт та висловлюю радість з приводу цього ювілейного свята. Сорок літ в історії організації це короткий час, але ви зробили за цей час так багато, що кількома словами це не можливо зясувати. В дійсности ви членкині широко відомого відділу були підвалиною праці, що виконувалася при нашій громаді на церковному й національному полі. Ви своєю тяжкою працею відданістю були забезпекою існування цеї громади. Ваш приклад є гідний до наслідування. Ваш відділ є сильним тому, що ви вміете поборювати внутрішні й зовнішні труднощі. І чим більше ви боролися з перепонами тим кращим ставав ваш відділ, бо не кілька членок, але всі разом шукали ліку на усунення перешкод.

Так за сорок років ви багато осягнули, але виринає питання: Який буде стан вашого й інших відділів у наступних сорок років? Усі ми свідомі того, що будучність буде вимагати від нас ще більшої праці як дотепер. Усі ми свідомі того, що наше окруження має шкідливий вплив на нашу молодь, але до великої міри й на старших. Ми починаємо хвилюватися перед тим, що говориться, пишеться і т. д. Забуваємо за цінности, що ми набули від своїх батьків.

Відділ С.У.К. при Катедральній громаді провадив успішно працю з молоддю. Майже вся молодь знаходиться при нашій громаді, а це завдячуємо нашому жіноцтву. Ви причинилися не мало і матеріяльно до наших будівель, як наприклад цієї гарної авдиторії-школи, та помогли привести її до такого стану, що є повністю до ужитку нашої громади.

Дальше слідував привіт голови відділу п. К. Засійбіди. „День 26-го серпня, це день, коли сорок років тому заснувалося жіноче т-во при церкві Св. Івана, а відтак вступивши до Союзу Українок Канади стало одним із його активних відділів. Сьогодні наш відділ начислює 250 членкинь, що є різні віком та здібностями. Сьогодні є між нами дві основниці, — п. М. Михайлишин і п. Г. Янішевська. Мимо то, що вони вже старші віком, але й досі є активними членками відділу; відвідують збори та виконують обов'язки. З пошаною віддаємо честь нашим старшим членкам-сеньйоркам, що сидять за одним столом; вони по своїй спроможності працюють у відділі й досі. При другому столі бачимо членкинь теперішнього заряду, що на своїх плечах несуть велику відповідальність, та працюють для добра відділу, організації і нашої громади.

З ювілею відділу в Едмонтоні — голова Союзу Українок пані А. Токарик і голова відділу пані К. Засійбіда виконують церемонію краяння ювілейного торта-коровая. По лівій стороні сидить пані М. Михайлишин, по правій Леся Івасюк.

В цей ДЕНЬ СОРОКЛІТТЯ радіємо всі, і дякуємо Богові, що дозволив нам його дочекатись.

У нашому відділі працює двадцять комітетів, і кілька репрезентанток, що держать зв'язки з англійськими організаціями. Наша праця многогранна й усім видна.

Знаємо, що нашим найбільшим обов'язком є піклуватися українською школою, старшим і молодшим відділом СУМК, садочком, школою та інш. Членки нашого відділу працюють у недільній школі. Закликаємо наше членство вчитися української мови, бути лояльними до наших світських організацій і нашої православної Церкви. Ми причинилися немало до розбудови нашої громади, бо розуміємо, що „В своїй хаті своя правда і сила і воля".

Пан К. Теличко привітав жіноцтво від управи ТУС. „В імені управи ТУС в Едмонтоні й усього членства, сердечно вітаю членкинь відділу СУК при Кат. гром. Св. Івана, з нагоди 40-літнього ювілею. Вітаю голову Союзу пані А. Токарик. Всі ми знаємо, що за 40 років Союз зробив колосальну роботу, що тут вже говорилось. Усі ми також знаємо, що обставини змінюються і з кожним роком громадська праця стає все тяжчою й тяжчою. Не дивлячись на змінені обставини — всеж таки віримо, що відділ при Кат. громаді своїй золотий ювілей буде святкувати ще з більшими досягненнями.

Щасти Вам до дальших успіхів!"

Відтак до привіту п. Івасюк покликала голову пров. екзек. п. П. Сліпчук. Щирими словами вона привітала святочну громаду, побажала членкиням найкращих успіхів на будуче, дала велике признання праці у відділі. Пані П. Сліпчук подякувала о. прот. О. Хомякові за проповідь у церкві, що підбадьорила наше членство, представила головну бесідницю голову Союзу Українок Канади пані А. Токарик, згадала, що п. А. Токарик перебуває в Альберті в цілі відвідати усі відділи в цій провінції.

„В цей радісний та історичний день вашого сорокліття говорила спокійно й поважно голова Союзу п. А. Токарик я маю велику приємність тут бути і висловити вам від централі щиросердечний привіт, признання й пошану за велику працю, що Ви розгорнули у відділі. Ваш відділ сяє ясною зіркою у мереживі нашої організації і став дороговказом для ін-

ших відділів. Ви являєтесь піонерками жіночого руху тут в Канаді, ви протоптали перші стежки українській культурі. Передаю привіт матерям-піонеркам, які зберегли й передали своїм дітям любов до рідного слова, до прадідівської віри й культури, обрядів, звичаїв.

Сьогодні слід згадати тих, що жили й працювали разом з нами на цьому самому полі, але вже відійшли; згадаймо їх вдячним словом. Сорок років відділ стоїть на сторожі нашої культури. Ви не боялися перешкод, а йшли по заповітах наших письменників: І. Франко казав —

„Кожний думай, що на тобі
Мільйонів стан стоїть,
Що за долю мільйонів
Мусиш дати ти ответ!"

Т. Шевченко навчає:

„Борітеся, поборете!
Вам Бог помагає.

Л. Українка говорить нам, що „Слово це єдина зброя".

Коли я їздила по Альберті, то завважила, що не всі наші люди охоплені нашими організаціями. Легковаження наших організацій може мати поганий вплив на розвій наших українських родин в українському дусі.

На Україні української мови майже не чути, релігія потоптана, наші сестри мають на нас велику надію. Нам живеться добре, спокійно, свобідно, а тому не занедбуймо наших обов'язків супроти нашого народу на рідних землях. Правда, Україна гарна шумить Дніпро, цвітуть каштани, співає соловейко, але наші люди живуть бідно, вони пригноблені і позбавлені прав, людських прав. Отож тим більше нашим святим обов'язком є стояти на сторожі нашої культури піддержувати наших талановитих людей: письменників, поетів, науковців, співаків, художників, танцюристів, що являються носіями нашої культури. Пані Токарик подякувала за запрошення її як бесідниці на святкуванні „Сорокліття", а словами „Щасти Вам Боже у дальшій праці закінчила промову.

По цім слідувала мистецька частина програми. Панна Соня Мельник, студентка Торонтонської Музичної Консерваторії проспівала три пісні: „Солов'їна пісня", „Прилинь козаче", „Тихесенький вітер". Опісля п. О. Лукомська прочитала вірш під заголовком „Наше сорокліття", що його написала знана талановита письменниця і поетеса Ганна Черінь. В третій точці виступили учні танцювальної школи в „Чумак", сольо — О. Лазарук, „Женці" — гуртовий танець: О. Сулима. А. Мельничук, М. Хомяк, М. Сулима, хлопці: В. Базюк, М. Дженис, В. Шевчук, М. Крапяк. До танців приграваз О. Ніновський.

Слідувала врочиста частина програми, а це вручування грамот і відзнак членкам, що на протязі 25 років належали до організації. П. М. Лазарук представила п. А. Велещук. Пані А. Велещук приїхала до Едмонтону 1933 р. і зараз включилася до праці при Укр. Прав. Перк. По своїй змозі допомагала у відділі і громаді. Пані А. Велещук працювала в різних комітетах, а особливо багато праці поклала в комітетах для сумківців і танцюристів. Була заступницею голови, а на цей час є також членкою у новозаснованому жіночому товаристві в Боннівил, Алберта. Своїм досвідом праці в СУК старається допомогти товариству в Боннивил".

Пані О. Ганочко представила пані М. Косташ. Пані М. Косташ записалася до нашого відділу 1941-го року. Вона є учителькою взірцевої школи, де студенти університету відбувають практику на учителів. Вона багато студіює і час її дуже обмежений, однак знаходить вона час і для праці у відділі. Пані М. Косташ навчала недільній і українській школах, працювала з ком. мол. відділу СУМК, довгі роки була касиркою ком. української школи. Пані М. Косташ відзначається милою вдачею, що має вплив на створення гармонійної, товариської атмосфери.

(Далі буде)

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО НА ВИСТАВІ В ПРИНС АЛБЕРТ, САСК.

Літо в Канаді є дуже коротке і тому кожна родина старається якнайкраще використати цей час та відпочити, щоб з свіжими силами продовжувати працю. Але двом паням з Принс Алберту, це час наполегливої праці, бо в цьому місті кожного року відбувається виставa і завдяки цим паням, околишні жіночі відділи та поодинокі пані мають змогу репрезентувати на цій виставі українське ручне мистецтво.

По більших містах маємо чудово прикрашені українським вишиванням музеї, але цю красу переважно оглядають українці. Тому кількаденні вистави, що відбуваються по менших містах, дають нагоду десяткам тисяч канадійців і туристів оглянути нашу спадщину.

Цього року в серпні місяці ця виставa відбулася дуже успішно. Входячи до просторого приміщення, де розкладена різнородна ручна робота, печиво, квіти, огородина, збіжжя, вишивки й інше, особливо впадає в очі відділ з українським різнобарвними вишивками, різного стилю з усіх частин України, та всяке українське печиво. Пані А. Кіндрачук та А. Марусяк одягнені у вишивані блюзки, докладно пояснюють глядачам усе те що їх цікавить. Таж і захоплюються вони всім тим! Тяжко повірити, що людські руки можуть створити таку красу! Для пань А. Кіндрачук це уже відпочинок, бо праця упорядкування вистави речей розпочалася два місяці перед відкриттям вистави, бо їм треба було поїхати по околицях і зібрати річі та належно розкласти їх. Також на цій виставі не менш успішно відбулося демонстрування писання писанок, яке уміло демонструвала пані О. Марковська. Дуже приємно було оглядати речі вишивані дівчатками в цьому році на оселі „Зелений Гай", які виграли декілька нагород, що напевно буде великою заохотою нашим панночкам до ще більшого зацікавлення вишиванням.

Звичайно, як би не щире ставлення наших відділів та зацікавлення в цьому пань з околиць: Вакав, Кадворд, Вірдейл, Саскатун, Ришард та Принс Алберт, ця важлива подія не була б такою величною та успішною. Бож ті, що мали нагоду оглядати цю чудову виставу, були захоплені й зачаровані таким казковим народнім мистецтвом (так висловлювалися чужинці), яких було багато, і то не тільки з Принс Алберту та усієї Канади, а й з Америки та інших країн, що прибули в цей час на свято сторіччя міста Принс Алберт.

На закінчення, висловлюю своє захоплення та є горда за наше жіноцтво, що двадцять років тому започаткували український відділ на виставі, а їхні діти й на сьогодні свідомо та наполегливо продовжують те, що було дороге нашим піонерам які з любов'ю та глибокою посв'ятою зуміли передати цей дорогоцінний скарб своїм дітям. **К. Б.**

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ГОРОБИНА

Горобина
Край тину
Вся палає, мов жар.
Лине
Ключ журавлиний,
Їй гука з-понад хмар:

— Йде зима за гаями,
Змерзнуть віти твої.
Полетімо із нами
В дальні, теплі краї.

Горобина кива їм:
— Не зовіть, журавлі,
Бо тепліше немає,
Ніж на рідній землі.
Вся стоїть пурпурова,
Ніби жде у дворі,
Поки шалі пухові
Принесуть снігурі.

М. Лисич.

БІДНА ПРИНЦЕСА

Микола Білкун

Купив я Галинці книжечку — „Казки". Там і про добрих чарівників, і про фей, і про поганого дядька з синьою бородою, і про принцес. Увечері довго читали цю книжечку. А другого дня я слухав, як Галинка Юрчику казки розповідала.

— Ніяк принцеса заснути на горошині не могла. Горошина її весь час у боки муляла. То принцеса встала, ввімкнула світло і почала читати книжечку про Мийдодіра, а потім, коли їй читати набридло, вона телевізор дивилася, а коли передачі по телевізору скінчилися, вона радіо слухала. Так і не заснула до ранку.

Я засміявся і сказав:

— Галинко, в ті часи, коли жила принцеса, не було ще

телевізора, і книжки про Мийдодіра не було.

Галинка недовірливо глянула на мене:

— А радіо?

— І радіо тоді не було.

Тут уже й Юрчик зацікавився:

— Ну то вона могла піти в кіно.

— І кіно тоді не було.

Бачу, що ні Юрчик, ні Галинка мені не вірять. Галинка відразу:

— Вона ввімкнула світло і читала яку-небудь книжечку.

— Не могла вона ввімкнути світла, бо електрики тоді ще не було.

— Як не було? І лямпочок не було, і книжечок хороших дитячих не було.

Юрчик насупився і до Галинки:

— Чого ж ти мене обманювала, що принцеса — це дочка короля.

Я знаю, король багатий, у нього все мало бути.

Я вступився за Галинку:

— Вона, Юрчику, тебе не обманювала. Принцеса, справді, донька короля. Тільки й у короля не було нічого. Ні радіо, ні телевізора, ні електрики.

— А на чому він їздив, король? На автомобілі?

— Не було у нього автомобіля.

— То хоч велосипед у нього був?

— І велосипеда не було. Він їздив у кареті. Це такий візок, запряжений кіньми.

— Пхе, — скривився Юрчик, — теж мені король. У мене й то є велосипед.

А Галинка зітхнула і сказала:

— Бідна, бідна принцеса...

ЧЕРВОНІ ЖОРЖИНИ

Червоні жоржини,
Червоні жоржинки...
На них золотіють
Уранці росинки.

Ой мамо, як повно
Вони розквітають!..
А хлопці й дівчата
Жоржини зривають.

А я б їх, мамусю,
Ніколи не рвала,
Водою з криниці
Щодня б поливала

І листя зелене,
Й рясні пелюстинки...

Червоні жоржини,
Червоні жоржинки...

Матвій Сікач

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ТРИ ЦІКАВИХ ВЕЧОРІ

Саскатун, Саск.

Останніми роками все більше спостерігаємо українців з Канади в подорожуваннях по світі. Одні виїжджають на міжнародні конференції, інші їдуть на Україну звідати землю своїх батьків, поклонитись могилі Шевченка, побачитись з рідними, щоб опісля поділитись пережитим в дорозі.

Цього року громадяни м. Саскатуну мали нагоду заслухати три подорожніх репортажі на сходинах в Авдиторії Української Православної Церкви.

В неділю вечером, 6-го лютого, пані Соня Стратійчук, голова пров. екзекутиви Союзу Українок Канади промовляла до поважного числа зібраних громадян. Оповідала вона про свою подорож на Україну, спеціяльно на Лемківщину, де відвідувала свою рідню та своє село й дооколичні місцевості.

Під час тримісячного побуту в рідних сторонах пані Стратійчук мала можливість ближче приглянутись до життя і пізнати обставини серед яких живе тепер наш нарід та порівняти його з життям в Канаді. Пані Стратійчук залишила рідний край 35 років тому. Що найбільш болюче вразило її, то те, що розговірна мова в її рідних сторонах є польська. Українські церкви зруйновані, або перетворені на костели і в цілій Лемківщині заведено польський націоналізм.

„Жаль стискав серце дивитись, що наші села такі спустошені і що нарід живе в такім убожестві" — говорила доповідачка. В додатку до репортажу пані Стратійчук висвітлювала кольорові світлини, які вона сфотографувала у ріжних місцевостях. Присутні на вечорі ставили запити, на які пані Стратійчук давала пояснення.

Другий вечір відбувся 7-го березня ц. р., на якому пані Йоганна Михайленко поділилась з присутніми враженнями зо своєї подорожі до Австралії. Пані Михайленко була одною з делеґаток на конференцію Міжнародніх Університетських Жіночих Клюбів, яка відбулась у місті Брисбейн в серпні 1965 р., а опісля вона звідала й інші країни Далекого Сходу над Тихим океаном.

На прийнятті в Мелборні, Австралія. Зліва направо: пані Болюх, п. Мир. Болюх, голова Союзу Українських Організацій в Австралії, пані Й. Михайленко, пані Яр. Болюх — освітня референтка і провід. пластунок, п. О. Глухович — голова Української Громади, п. Д. Нимченко — учитель і письменник.

Між іншим пані Михайленко цікаво переповіла про відмінність східньої архітектури і висвітлювала світ лини з таких місцевостей, які відвідала в часі подорожування — Японії, Гонконгу, Кембодії, Тайленду, Індонезії, Сінгапору, Фіджі і Таїті.

Перебуваючи в Австралії, пані Михайленко заїхала до Мельборну і Сидні. Там вона стрінулась з українцями, які на скору руку зарядили в її честь прийняття, на яке були запрошені представники ріжних українських організацій. З розмов та привітань пані Михайленко мала змогу пізнати громадське життя українців в Австралії. Особливо гарне враження винесла вона з розмови з головою Союзу Українок в Австралії, пані Лідією Гаєвською-Денис. Обидві пані поділились думками про стан українських жіночих організацій у своїх країнах.

Членки відділу в Саскатуні оцінили виступи з доповідями обидвох пань — С. Стратійчук і Й. Михайленко.

Заходами заряду церковної громади ми всі мали можливість вислухати сенатора Івана Гнатишина, який дуже цікаво оповідав про свій побут в Україні, де він відвідав Київ та інші більші міста України. Присутні з великим зацікавленням вислухали розповідь про теперішню Україну від очевидця, який мав нагоду зустрітись з ріжними людьми та побувати в наукових і інших інституціях.

П. Хомин, прес. референтка

ПРИВІТАННЯ В НОВІМ ДОМІ

Келґари, Алта.

Тому пару місяців, як пані П. Грицюк яка перше мешкала в місті Клирс-Гом, перенеслася до нашого міста Келґарі, близько своєї дочки пані Н. Кобильник, яка провадить в нас церковний хор. З тої нагоди, нас кількох зійшлися до дому пані Грицюк, щоб привітати її в новім домі, і побажати їй усього найкращого в її новонабутім домі. Пані М. Чернець ка сказала пару слів побажання і вручила їй скромний дарунок. При тій нагоді не забули і про наш цінний журнал і зложили маленький дар в сумі 4 дол.

Є. Коваль

З ПРОЩАЛЬНОГО ПРИЙНЯТТЯ

Монтреал, Кве.

В домі п-ва Головачів і Білосніжків, за ініціятивою пань С. Головач, М. Зимовець і О. Ковч, зібралось 27-го червня 1966 р. невелике число членок відділу Союзу Доньок України в Монтреалі — ближчі приятелі Надії Пенюк з нагоди її переїзду з Монтреалу до Гемилтону.

Для всіх нас це була дійсно сумна оказія. Тратили ми не лише взірцеву членку, але й передову, солідну працівницю — секретарку товариства. Своєю зрівноваженою й солідною вдачею здобула пані Пенюк велике довіря й пошану не лише серед своїх приятелів, але в цілому жіночому товаристві Союзу Українок Канади. На пості секретарки т-ва була вона кілька каденцій.

Прощаючи нашу членкиню і приятельку на згадку того вечора при-

сутні пані: С. Головач, М. Зимовець, О. Ковч, В. Цюрко, Е. Савицька, Г. Сенишин, О. Шевчук, А. Ковальчук, О. Регуш, М. Текела, Т. Легукет, Е. Літепло, Я. Випрук, Т. Білоніжка, Г. Мельник, зложили на пресовий фонд „Променя" 15 дол.

Цією дорогою бажаємо ще раз пані Надії Пенюк та її родині всього найкращого в новім місці поселення.

Присутня

З ХРЕСТИН НА ДОБРУ ЦІЛЬ

Содборі, Онт.

В неділю, 12-го червня 1966 року панство Іван і Розалія Худчак охрестили свою донечку Сузанну. Чину хрещення довершив о. А. Тетеренко в Українській Православній Церкві св. Володимира. Хрестними батьками були пп. Олекса Макаренко і Марія Скоморовська. Після обіду в домі п-ва Худчаків, за почином хресних батьків, родичі Івана і Розалії та гості гарно обдарували маленьку Сузанну, та проспівали її та родичам „Многі літа".

Під час веселої гутірки п. С. Ємчук у своїм слові поґратулював родичам та згадав, що ми обдарували маленьку Сузаночку та було б побажаним з цієї нагоди обдарувати жіночий журнал „Промінь", якого передплатницею є пані Розалія Худчак, а її мама пані Анна Конічковська представницею „Променя" на Содборі. Присутні радо відгукнулися і зложили 16 дол. в такому порядку: Розалія і Іван Худчак 5 дол., Олекса і Марія Макаренко 3 дол., Іван і Анна Конічковські 3 дол. По 1 дол. зложили: Т. і Г. Сорока, Н. і М. Скоморовські, Ст. і К. Ємчук, Й. і А. Худчак і гість з Америки В. Юськів. Крім того п. Олекса Макаренко зложив свою жертву в сумі 5 дол. на прес. фонд „Українського Голосу".

Слід згадати, що помимо того, що Розалія родилася в Канаді, а Іван малим семилітнім хлопцем приїхав до Канади, вони обоє говорять добре українською мовою. Перша їхня донечка Христуся, яка має тільки 2 і пів року говорить тільки по українськи, а тому, що не чує англійської мови в хаті від родичів, англійської мови вона зовсім не знає.

Ось які слова можна почути від її мами Розалії: „Я пішла перший день до публичної англійської школи і не знала ані одного слова по англійські, бо так мене тато і мама навчили вдома, та це мені не пошкодило. Мову англійську я скоро вивчила, але українська мова мені дуже придалася, коли я працювала на офісі в Сіті Гол в протягу 10 років, бо ті слав'яне, які не розуміли добре англійської мови все вдавалися до мене і я їх розуміла, а вони розуміли мене. Тому я стараюся й нашу донечку Христусю вчити вдома української мови поки вона піде до державної школи і вона колись нам подякує, як я тепер дякую моїм родичам".

Зліва направо: Іван Худчак з донечкою Христусею, мама Розалія Худчак, хресна мама Марія Скоморовська і хресний батько з похресницею Сузаною Олекса Макаренко.

Ось такі вислови підтверджені ділами дають запоруку, що не так легко можна асимілювати нашу молодь, яка має свідомих родичів. При ємно згадати і це, що Розалія і обі донечки є членами Українського Т-ва Взаїмної Помочі. На цьому місці бажаємо родичам кріпкого здоровя, а їхнім діточкам виростати на славу Україні і на потіху родичам. Щира подяка всім жертводавцям. **С. Ємчук**

ЮВІЛЕЙ П-ВА СТЕПАНА І ПАРАСКЕВІЇ ФРАНКО В ТІОДОР

П'ятниця 30 червня 1966 року залишиться пам'ятним днем для п-ва Степана і Параскевії Франків. Діти зробили їм велику радісну несподіванку, запросили понад 130 осіб прия телів і знайомих на 60-літній ювілей свого дорогого батька і мами.

Після благословення у церкві, ювілейне прийняття відбулося у міській залі в Тіодор. Господарем прийняття був п. Іван Франко з Кемсак, Саск. Парох о. Ярослав Пук поблагословив страви. По вечері слідувала програма. Виступали з привітами та промовами такі особи: п. Парафтей Король від церковної громади, пані Марія Молдаван від жіночого товариства ім. О. Кобилянської в Тіодор, персонально виступали з привітами від своїх родин: п. В. Франко, п. І. Гарасимюк, інж. С. Франко з Саскатуну і п. Г. Молдаван. Від синів, доньок і внуків вітав тата і маму п. Григорій Франко з Нипавін, Саск. Також були письмові привіти від секретаріяту королевої, від канадійського уряду та багато інших.

Виховали вони 8 синів і 2 доньки. Діти добре володіють українською мовою і є добре виховані в українсько-релігійному дусі.

До ширшої промови запросив господар свята Всеч. о. Ярослава Пука. Отець Пук підкреслив пройдений життьовий шлях Ювілятів, він сказав, що наші Ювілята були і є активними при громадсько-церковному житті. Пан С. Франко був основоположником Церкви св. Ів. Хрестителя в Тіодор за рікою і довгі роки дякував, а коли переїхали до міста Тіодор, то й тут включився у громадсько-церковне життя. Пані П. Франко була старшою сестрицею при Церкві і є активною членкинею жін. т-ва в Тіодор. Ювілята є жертвенні на народні цілі, а зокрема на свою рідну Церкву. Пані П. Франко є передплатницею жрнала „Промінь", а також його преномирує для інших, що таким способом ширить українське друковане слово між жінками.

При закінченні діти і гості нагородили Ювілятів на памятку їх Золотого Ювілею гарними дарунками. На закінчення Ювілята подякували Отцеві за теплі слова привіту і промову, дітям, що приготовили їм таку несподіванку, Жіночому товариству за видачу вечері, господарові програми п-ві І. Франкові за вміле проведення святом, усім приятелям і гостям.

Сердечно вітаємо шановних Ювілятів та бажаємо їм здоров'я і щастя у родинному житті, та дальших сил у праці на славу Божу й користь своєму українському народові.

На многі літа Вам! **Анна Пук.**

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ВОЛЕЙ БРІТІШ КОЛУМБІЯ
Відділ ім. Ольги Кобилянської

Річні збори відділу відбулись в неділю 5-го грудня 1965 р. в залі Українського Православного Центру в Волей. Голова п. Єлена Парасій відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів п. Марія Антонішко, секретарювала Оля Жучок. Звіти з діяльности здали заряд і комітети.

Огляд праці відділу за рік 1965: В протягу року відбулось 11 місячних зборів. Жіноцтво приготовило спільну Йорданську вечерю, прощання, весняний бенкет, спільне свячене, обід-прийняття в час візітації Блаженнійшого Митр. Іларіона, храмовий обід. Занялись продаж'ю Великодного печива і писанок. Влаштовано осінний базар, зорганізовано і переведено окружний з'їзд С.У.К. Подали поміч під час здвигу молоді СУМК. Альберти і Британської Колюмбії. Влаштовано прийняття для Блаженнійшого Митр. Іларіона з нагоди його 25-літнього ювілею Єпископства Української Православної Церкви. Протягом року відсвятковано День Матері, Листопадове свято і спільне Свято Книжки та свято Миколая.

Жіноцтво вкладає велику працю, приймаючи замовлення для услуги на бенкети, весілля та інші оказії, що йде в користь сплачення боргів нової авдиторії.

Фінансовий звіт: з року 1964 осталось — 972.68, прихід в 1965 р. — 6,335.73, розхід в 1965 р. — 6,827.97, в касі осталось — 480.44.

Заряд відділу на 1966 рік: уступивша голова — Єлена Порасій, голова — Анна Бабюк, заступниці — Одарка Боярчук і добр. П. Блажук, рек. секр. — Оля Жучок, фін. секр. — Марія Сташин, касієрка — Марія Антонішко. Контрольна комісія — Одарка Боярчук, Анна Максимюк, Раїса Демчук.

Оля Жучок, секр.

ВАДІНА, САСК.
Відділ ім. Л. Українки

Річні збори відділу відбулися 5-го грудня 1965 р., о годині 8-ій веч., в церковній залі у Вадіні. Присутніх на зборах було 16-ть чл. і 4-и гості. Збори були відкриті головою т-ва, пані Кулик. Після спільної молитви, та прочитання протоколу попередніх річних зборів, члени управи здавали звіт т-ва за минулий 1965-ий рік. Зі звітів, можна було бачити, що наше т-во справді було діяльне, бо багато муравлинної праці зробилось в цьому році. За цю працю належиться признання зарядові відділу як і членам! Відділ відбув 10-ть місячних зборів і два засідання зарядові: Приготовано було 11-ть перекусок, один повний обід і мали три продажі печива в місті.

При писанні писанок: Зліва направо — Анна Лесак, О. Жучок, Надія Сташин, Марія Антонішко, Єленка Антонішко, Зеновія Татарин, Катруся Лесак, Анна Бабюк, Марія Сташин.

Членки брали активну участь в Коляді, жертвували щедро на Коляду своєї церкви і на Інститут Могили в Саскатуні. Придбало 4-ох нових членкинь. Відвідувано хворих членів в шпиталях і дома та посилалось карточки побажань про виздоровлення. Рідна школа і недільна під опікою т-ва, учать пані: Сирник і пані Лемко. Т-во придбало великий електричний кафийник. Дві членкині брали участь в „Жіночім Світовім дні Моління" у Вадіні. Постарало нові покриття на престол, тетропод і жертівник. Влаштовано прощання для Всеч. о. Гребенюка з перекускою. Улаштовано день народження добр. Л. Глуханюк. Вечерок і прийняття роблено для пані А. Токарик, голові С. У. Канади. Т-во брало активну участь в умеблюванні параф. хати, як також малюванням цієї ж хати зайнялось майже виключно наше т-во. Виповнено анкету до централі на час і розкуплено книжки, „Батьки і діти". Брали участь у святкуванні 55-тій річниці подружжя, род. Кирлюків.

Оце в загальному така була праця нашого т-ва за минулий рік. Вибрано новий заряд, в такому складі: п-ні Д. Марцишин — голова, П. Коротняк — заступниця голови, Д. Ситко — секретарка: господині — А. Дарковіч, А. Кулик, Р. Накрийко: сестриці — М. Ситко і Джус.

Бажаєм багато успіху та витривалости новому зарядові! Щасти їм Боже!

За заряд — секретарка, **Д. Марцишин**

ВЕСТ ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.
Відділ ім. Олени Пчілки

Річні збори відділу відбулися 19-го грудня 1965 р. в залі під церквою св. Володимира. Голова пані Стефанія Музика відкрила збори і привітала членок. Добр. Ґерус провела молитву.

До президії для перепровадження зборів увійшли: Варвара Бойко, голова, Анна Стасів — секретарка і до помочі Анастасія Ландяк і Марія Ґронська.

Членки заряду і комітетів звітували з цілорічної діяльности товариства. Відбулося 6 місячних зборів і одно засідання.

Цей рік був важним для нас, бо ми святкували 20-ліття свого існування. Гостювала доміняльна голова С.У.К. пані А. Токарик, і була головною бесідницею. Членкинь основниць обдарували спеціяльними корсажами.

Членки проводили культурно-освітню роботу святкуванням роковин Лесі Українки, і Олени Пчілки, писанням писанок і вишивками. Учительки: Марія Дутка, Олександра Тацюн, Олеся Венґер. Учительки недільної школи — Вероніка Середюк, Стефанія Бурак, Олеся Венґер, Анна Стасів.

Інші членки займаються корисною

працею — печивом, розігравками, пущеннями, базарами, весняним чайом; обідами в день Йордану, спільним свяченим і Днем Подяки.

Всі доходи з підприємств йдуть на удержання церкви. Крім того незабуваємо про потреби нашого журнала, Колегію св. Володимира і „Українського Голосу".

Вислано делеґатку на з'їзд до Торонта. Товариство відвідує хворих членів, та старших громадян в старечих домах. Добродійний комітет відвідує їх час від часу, а головно під час Великодних свят з подарунками і свяченим.

Заряд товариства на 1966 рік: голова — Стефанія Музика, заступниці — Софія Ґельмич, Анастасія Ландяк, Марія Ґронська, рекор. секр. — Анна Стасів, заст. секр. — Софія Мендик, фінан. секр. — Олеся Венґер, касієрка — Тереса Кулій.

Контрольна комісія — члени церковної контрольної комісії. Опікуни хворих — Марія Комісарик, Марія Дутка. Представниці до місцевого відділу жіночого К.У.К. Анастасія Ландяк, Софія Мендик. Сестриці — Анна Кибюк, Марія Ґронька, Анастасія Ландяк, Анастасія Савіцька.

Анна Стасів, секр.

ФОРТ ВІЛЛІЯМ, ОНТ.

Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори т-ва відбулись 13-го лютого 1966 року в присутности 28 членок і в новій авдиторії „Просвіти". Збори відкрила голова т-ва пані Розалія Баран. Вшановано членок, які минулого року відійшли у вічність. Предсідницею зборів була пані Д. Микуляк, секретарки — Брон. Зелінська і Єв. Верестюк.

Звіт з цілорічної діяльности т-ва здала голова пані Баран, зложивши подяку членкам за співпрацю. З уваги на те, що будинок „Просвіти" був у стані розбудови, членки не мали де відбувати імпрези, ані сходитись, однак виконували свою працю по можливости і по відкритті авдиторії. Діяльність — за рік відбулось 6 місячних зборів, 12 засідань заряду з програмовим комітетом, базар, академія, членки помагали членам „Просвіти" улаштувати пущення і два пікніки, один пікнік улаштовано заходами відділу і весь дохід передано на будинок „Просвіти". Членки також помагають церковній громаді при церкві Благовіщення Пресв. Богородиці. Помагали у поминальних обідах по померших членках і членах Т-ва „Просвіти". Членки провели кілька бінґо у вирентованій залі.

Наш відділ святкував 40-ліття свого існування. Головною доповідачкою на тім святі була у нас редакторка журнала „Промінь" пані Наталя Когуська. Наш відділ входить у склад жіночого КУК, членки є в заряді і помагають у праці. Т-во вислало делеґатку на головний з'їзд до Торонта — пані Розалію Баран.

Пожертви за минулий рік: На з'їздовий фонд Союзу Українок — 15 дол., на журнал „Промінь" — 25 дол., з пікніку на „Просвіту" — 65 дол., на будівельний фонд „Просвіти" — 3,000 дол. на Санаторію у Форт Віллямі — 10 дол., на КУК. — 15 дол., на українську школу при „Просвіті" — 20 дол., на Юнайтед Аппіл — 30 дол., Великодні значки — 10 дол., Фонд поборювання недуги рака — 20 дол., на Інститут Сліпих — 20 дол.

Заряд т-ва на 1966 р., пані: А. Ландяк — уст. голова, Р. Баран — голова, К. Грицик — заст. голови, М. Грицишин — рек. секретар, А. Морфі — секретарка англомовна, С. Павчук — фін. секр., О. Новак — касієрка. Контрольна комісія — Л. Костишин, Ю. Верестюк, Р. Сулима. Предст. до КУК. — Р. Андрусь, Б. Зелінська, Р. Баран. Господині — А. Ґриф, Ю. Верестюк, А. Донилик, Опікуни хворих — А. Домінык, М. Галіцька. Комітети — бінґовий — Л. Костишин, А. Морфі, А. Донилик; програмовий — Р. Андрусь, А. Донилик, П. Балаган, Д. Зикан, Б. Зелінська; телефонічний — Г. Лилик, Ю. Верестюк.

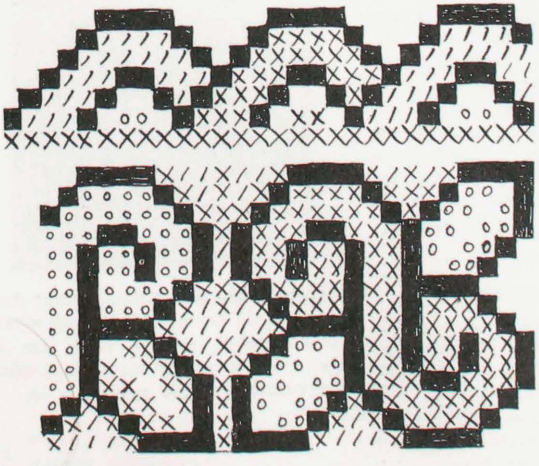

Взір до шапочки, або капюшона.

Гуцульський взір з Космача

Жакет піскового кольору, грубе сукно, обрамований чорним баранковим футером. Між футром на рукавах, ковнірі і долиною йде взір в кольорах. Вишивати на канві волічкою.

Х — червона — ч. 321, І — жовта — ч. 742, О — зелена — ч. 905, ■ — чорна — ДМС.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

Налисники з картопляною начинкою

Дуже добрі зі сметаною. Можуть заступити вареники на скору потребу. З нижче поданого припису буде 6 до 7 налисників. Для більшої родини можна припис збільшити. У приписі є вода і молоко. Воду додається для того, щоб налисники були ніжніші, але це необовязкове і можна вживати тільки молоко, як хто бажає. Начинку до налисників приготовити так, як до вареників. Зварити картоплю, помняти, посолити до смаку, заправити підсмаженою в маслі цибулькою і додати трохи сира.

2 яйця, ½ горнятка молока, 3 ложки води, ½ горнятка пересіяної муки, ¼ ложечки соли.

Убити яйця, додати молоко і воду, домішати решту складників і добре вбити. Помастити маслом маленьку пательну (6 цалеву) і загріти добре. Влити кілька ложок тіста, приблизно три, схилити пательну сюди туди, щоб тісто розлилося і покрило спід тонкою верствою. Коли підпечеться зі споду, обернути на другий бік. Щоб налисники були ніжні, то радять їх не обертати, тільки підпекти з одного боку, але це справа особистого смаку. Вибрати спечений налисник на тарілку і далі так само поступати, аж усе тісто зужиється. Наложити картопляної начинки на налисник і звинути. Укладати начинені налисники у вимащену маслом посуду, найкраще „кесерол", залити густою сметанкою, накрити і дати до мірної печі, на 25 хвилин. Подавати гарячі з кислою сметаною.

Налисники теж добрі з іншими начинками, як кому до смаку. Може бути сир з яйцями і кропом та зеленою цибулею, підсмажені гриби, капуста тощо. Такі налисники подається як одну з головних страв. Можна теж приготовляти налисники з солодкими начинками — солодкий сир, свіжі або варені овочі. Солодкі налисники подається на десерт.

ЕЙШЛЕМ-КАДЕТ, САСК.
Відділ Олени Пчілки

Річні збори товариства відбулися 6-го травня 1966, у Народнім Домі ім. Івана Франка, у присутности 14 членок.

Збори відкрила молитвою Анастасія Рудей. Секретаркою була Анна Козунь.

Звіти з діяльности товариства здавали членки заряду. За рік відбулось троє зборів. Протягом року т-во улаштувало такі імпрези: 60-літний ювілей Саскачевану, День Матері, спільне свячене, церковний храм, церковний бенкет, чайне прийняття для пані Токарик. Відділ жертвував на такі цілі: на церкву — 1,200 дол., на Народний Дім — 200 дол. Товариство сповнило буджет до централі.

Фінансовий звіт з 1964 року осталось в касі — 510.91. Приходів в 1965 році — 628.38, розходи в 1965 році — 599.09, в касі осталось — 540.20.

Заряд товариства на 1966 рік: голова — Анастасія Рудей, заст. голови — Ольга Козунь, секретарка — Анна Козунь, касієрка — Докія Воронюк. Контрольна комісія — Маруся Рудей, Варвара Козунь, господиня — Марія Козунь, Варвара Козунь, Василина Звоздецька. Сестриці до церкви — Анна А. Козунь, Марія Романиця.

Розалія Козунь, секр.

Крухкі коржики

½ горнятка оріхової маси, („пінат батер), ½ горнятки масла або маргарини, 2 горнят жовтого цукру, 1 ложечку ванілії, 2 яєць, 1¾ горнят пересіяної муки, 2 ложечки соди, ¾ ложечки соли, 1½ горнятка вівсяного крупів (квик-кукінг овтс), ½ горнятка січених волоських горіхів. Добре перемішати оріхову масу і масло. Потрохи додавати цукор і далі мішати. Додати ванілію і яйця. Пересіяти муку, соду і сіль і додати до маси; додати вівсяні крупи та горіхи. Поділити на двоє; розтачати на 2-цалеві валки. Обвинути восковим папером і покласти у холодільник або заморозити. Пекти, покраєні кавалки (⅛ цаля) в 350 температурі яких 15 хвилин. Буде 6 тузинів коржиків.

Баклажани з помідорами

Баклажани нарізати кусочками, відварити відцідити, додати нарізаних скибочками помідорів, шаткованої цибулі і зеленого кропу, олії, змішаної з оцтом, цукром, перцем і сіллю. Все разом вимішати, виложити в салатник і подавати на стіл.

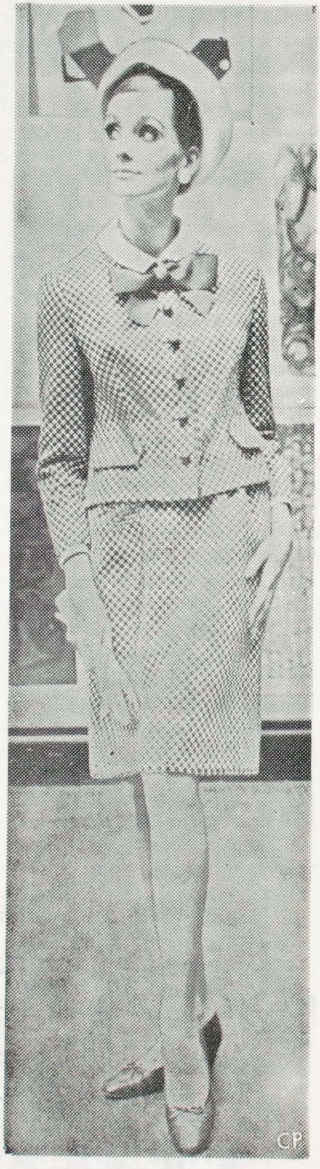

Трошки про моду: Цей костюм фасону Аделі Симсон з Ню Йорку звуть „Мандрівним", мабуть тому, що в нім добре подорожувати. Його ціна у продажі була 160 дол.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ ЖУРНАЛА

Референтки журнала по відділах знов почали інтенсивну працю — одні надсилають відновлені передплати, інші здобувають передплатниць, ще інші — секретарки відділів, а то й читачки клопочуться збірками пресового фонду. Все це є великим добром, поміччю у нашім видавничім господарстві, без чого, мабуть, було б дуже важко продовжувати нашу працю.

Деякі поодинокі відділи справді виявляють свідому увагу, що редакція та центральна референтура щиро оцінює. Чимало праці для „Променя" виявляє відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері, Б. К. та його референтка пані Д. Мацюх; відділ при Катедрі св. Івана в Едмонтоні референтка пані К. Міськів, в Гефорді, Саск., відділ ім. О. Басарабової, пані Олена Лазарович.

Віримо, що в наступних числах зможемо згадати інші місцевости та імена, які одержимо в міжчасі.

ПЕРШІ ЛАСТІВКИ

Пропам'ятні значки Марусі Бек

Один за другим наспіли три перших листи з подякою і пожертвою на фонд журнала за пропам'ятні значки радної міста Детройту Марусі Бек. Секретарка відділу Кн. Ольги в Принс Альберт, Саск. добр. К. Бублик пише:

Членки т-ва ім. Кн. Ольги **в Принс Альберт** дякують Вам за надіслані пропам'ятні значки Марусі Бек. Віримо, що ці значки поможуть нам у фінансуванні нашого журнала. В прилозі залучуємо чека на 12 дол. Ми горді заслугами нашого жіноцтва. Бажаємо Вам найкращих успіхів.

З Флин Флону, Ман. відділ Доньки України за підписом секретарки добр. Емілії Труфин читаємо:

В залученні пересилаю поштовий переказ на 3 дол. за розпродані значки Марусі Бек. У Вашій благородній праці бажаємо Вам найкращих успіхів.

А ось знов лист від відділу ім. О. Кобилянської з Мічам, Саск., від секретарки пані О. Борсої. Хоч змалів відділ числом членства через виїзд членок з околиці, але відгуки на кожну справу такі самі щирі, теплі і з повним розумінням до справ своєї організації.

Пані О. Борса пише: Разом з цим листом висилаємо $2.50 з продажі значків Марусі Бек.

Цією дорогою звертаємо до секретарок відділів, або голов на місцях доглянути цієї справи, значки розподілити поміж членок і належитість за них звернути на адресу журнала. Всі надіслані листи і суму проголошуємо в журналі.

Ольга Завісляк, референтка журнала „Промінь"

ГОЛОСИ ЧИТАЧОК

Хвальна Редакція!

Висилаю Вам передплату за біжучий 1966 рік і прес. фонд.

Радію, що наш журнал поліпшується з кожним числом, тільки мені здається, що він є мало розголошений, бо рідко коли його можна купити в українських книгарнях. Є загальне бажання, щоб взірці до вишивання були в кольорах та з поясненнями і на чому той чи інший взірець вишивати.

Бажаємо Вам успіхів у Вашій праці.

Юлія Головач

ПОДЯКА

Цією дорогою складаю щиросердечну подяку членкам відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Трійці, старшим сестрицям і братчикам, катедральному хорові, Всеч. о. о. духовним — о. В. Слюзареві і о. І. Стусові, пані А. Павлик і пані Школьній за гарні квіти, надісланих мені до шпиталю під час моєї тяжкої недуги. Також дякую пані А. Бабинець і пані М. Трач від Т-ва ім. Лесі Українки при Українськім Народнім Домі. Дякую всій родині за квіти, а зокрема мому мужеві Павлові за вияв уваги і розраду. Дякую сестрі Соні за поміч дома під час моєї недуги.

З нагоди мого виздоровлення пересилаю на пресовий фонд журнала „Промінь" 25 дол.

Евдокія Павлюкевич, Вінніпег

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛА ЗЛОЖИЛИ

Пані Евдокія Павлюкевич — Вінніпег —	$25.00
Пані Анна Граблюк — Торонто —	15.00
Із збірки на прийнятті в честь пані Надії Пенюк — Монтреал, пані Г. Сенишин, переслала —	15.00
Пров. Екзекутива Союзу Українок в Бр. Колюмбії — переслала пані П. Клюкевич —	14.00
Пан С. Ємчук — Содбори, Онт. —	11.00
Пані Соня Ціпченик — Саскатун —	10.00
Пані Л. Киба — Флин Флон —	6.00
Із збірки на прийнятті в честь п-ва С. і П. Франків-Тіодор, добр. А. Пук переслала —	5.00
Відділ ім. Л. Українки — Овкборн, Ман. —	5.00
Пані Марія Павчук — Вінніпег на невянучий вінок свого мужа бл. п. Дмитра Павчука —	5.00
Пані Н. Жовкевич — Содбори, Онт. —	3.00
Пані П. Никифорук — Саскатун —	2.00
Пані П. Бугера — Роблин, Ман. —	2.00
Пані Анна Семеглин — Торонто —	2.00
Пані А. Боднар — Торонто —	2.00
Пані А. Данилевич — Келгари —	2.00

По $1.00: Добр. А. Ковалишин, добр. М. Клиш, Марія Семенюк, Анна Мануляк і Орися Бугера — Вінніпег, А. Пендзей, Павля Карман і Ганна Ганківська — Торонто, Т. Чорна — Сарнія, Онт., Марія Климашко — Бенкенд, Саск., Кароля Заведюк — Саскатун, добр. Ліда Глуханюк — Вадіна, Саск., Марія Бісюк — Едмонтон.

Всім жертводавцям, референткам, відділам і тим особам, що віддано працюють для скріплення журнала висловлюємо найщирішу подяку.

На нев'янучий вінок мого незабутнього мужа бл. п. Дмитра Павчука, який упокоївся у Вінніпегу 13 липня 1966 р. складаю на пресовий фонд журнала „Промінь" 5 дол.

Марія Павчук, дружина. Вінніпег

На нев'янучий вінок бл. п. Франка Дяковського, який упокоївся в м. червні ц. р. складаємо на пресовий фонд „Променя" 10 дол. Разом з тим висловлюємо співчуття дружині Теофілі і синам Мирославові і Євгенові.

Анна Фігус, Стефанія Олійник, Галя Слюзар

Світлої пам'яті мого дорогого мужа, бл. п. Франка Дяковського складаю мою скромну жертву 10 дол. на невянучий вінок на Його свіжу могилу.

Теофіля Дяковська, дружина. Гримсбі

P 66D
SAMYCIA MRS S JAN 68
6712-111 AVE
EDMONTON ALTA

Приїжджайте на Провінціяльні З'їзди Союзу Українок Канади,

які відбудуться цього року

за таким порядком:

- Східня Канада – Ошава Онт. – 8, 9 і 10-го жовтня.
- Брітійська Колюмбія – Ванкувер – 22 і 23-го жовтня.
- Саскачеван – Саскатун – 28, 29 і 30-го жовтня.
- Алберта – Едмонтон – 11, 12 і 13-го листопада.

На ці з'їзди кличе Вас дуже важлива справа і громадський обов'язок.